

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 9. V Celovcu 15. septembra 1873. XXII. tečaj.

Pridiga za XIX. pobinkošno nedeljo.

(Bog hoče zveličati vse; veliko pa jih je, ki nočejo biti zveličani; gov. F. G.)

„Veliko jih je poklicanih, ali malo izvoljenih.“
Mat. 22, 14.

V v o d.

Prilika, ki nam jo današnje sv. evangelje postavlja pred oči, nas sicer razveseljuje, nas pa tudi straši; zakaj prav čudno se je kralj, ki je ženitnino napravil svojemu sinu, obnašal do povabljenih, obnašal do pričujočih gostov. Vendar pa se nam obnašanje kralja ne bo čudno zdelo, če pomislimo, kaj prilika pomenja. Prilika pa pomenja ali nas opominja na tisti srečni čas, o katerem je bila sveta vera Jezusova, po tem ko je bila odvezeta terdovratnim Judom, izročena nevernikom, našim prednikom; iz prilike pa se učimo tudi žalostne resnice, da ne bodo še zveličani in izvoljeni vsi kristjani že samo zato, ko se znajdejo v sveti veri. Kaj pravite, ljubi moji! zakaj pa nek ne bodo vsi kristjani zveličani in izvoljeni? Ali mar Bog noče vseh zveličati? Ali mar le samo nekterim daje milost in pripomočke za zveličanje? O ne, ljubi moji kristjani! Bog hoče zveličati vse, in vsem dodeli v to svojo milost in svoje pripomočke; da je pa vsem tem vkljub vendar le malo izvoljenih, moramo pripisovati le sami sebi in svoji nemarnosti, in svoji premajhni skerbi za naše zveličanje. O tem vas mislim prepričati, ter vam danes skazati:

1. da hoče Bog zveličati vse;
2. da pa nočejo vsi zveličani biti. Pripravite se!

Razlaga.

1. Da nas hoče Bog vse zveličati, spoznamo že

a) iz namena, ki ga je Bog imel, ko nas je stvaril. Zakaj nas je nek Bog stvaril? Kerščanski nauk nam pove in pravi: Bog je človeka stvaril, da bi ga spoznal, častil, ljubil, ga molil, mu služil, mu pokoren in večno zveličan bil. Naš namen (naš cilj in konec) je tedaj večno srečno življenje v nebesih. Da smo res stvarjeni za nebesa, spoznamo že iz tega, da nam je dal Bog neumerljivo, po božji podobi stvarjeno dušo, koja oživlja tako kralja kot berača, tako bogatino kot siromaka. Zakaj nikakor ni mogoče, da bi bil Bog, ki je nespremenljiv, svojo živo podobo, ter človeško dušo, stvaril zdaj za pogubljenje, zdaj za večno življenje. — Da nas je Bog stvaril za nebesa, nam spričujejo tudi naše želje po stanovitnem zveličanju, po večni sreči, ktere želje se ne dajo ugasiti in potolažiti, ko bi imeli tudi vse zaklade cele zemlje. Gotovo bi nam Bog, ki je neskončno dobrotljiv, ne bil vsadil v serce teh želj, ko bi jih ne mislil spolniti. Da smo namenjeni za nebesa, oznanjuje nam tudi tista npravna postava, neizbrisljivo zapisana v naše serce, koja nas od hudega vedno odvrca, k dobremu vedno napeljuje. Po čemu bi bil pač Bog, ki je najmodrejši, s tim natornim glasom to je: po vesti vsem ljudem oznanoval svojo postavo, koja bi pa ne mogla zveličati vseh, ampak le enega ali drugega? — Da smo za nebesa stvarjeni, oklicujejo tudi preobilne druge božje stvari, ki so nam deloma v to, da nam donašajo prida in koristi, deloma v to, da nam razvedrujejo duha in razveseljujejo serce. Kako je pač mogoče, da bi bil Bog, ki je neskončno previden, namenil toliko različnih stvari v to, da bi se pogubilo tisuč in tisuč ljudi zmed nas, kedar bi se jih poslužili in vživali te božje stvari? Kaj takega pač ne moremo misliti od Boga, ki je neskončno popolnoma! Marveč nam vse te reči in vse božje stvari oznanujejo oveseljivo resnico, da je volja dobrotljivega Stvarnika, naj se zveličajo vsi ljudje. O tem nas prepričuje:

b) tudi to, da je Bog Odrešenika poslal človeškemu rodu. Res je Bog po prvem grehu človeka pahnil iz pozemeljskega raja, in tudi nebeški paradiž mu je po grehu na zgubo šel. Toda človek ni zmerom tako nesrečen ostal, in se mu je spet povernila človeška sreča. — Bog se je usmilil naše revščine, in nam je poslal Zveličarja, ter Jezusa Kristusa, svojega edinorojenega Sina, in ga je dal v spravi dar za naše grehe, v odkupnino za zaperte nebesa s tim, da je storil strašno smert na križu. In tega zasluženja Jezusovega, tega odrešenja se ne vdeležujejo le samo nekteri, ampak vsi ljudje. Le poslušajmo, kaj nam Zveličar sam o tem pove. Velikokrat govori v sv. evangeliju od velike dobrote odrešenja, pa vselej tako, da se določno spozna, da je te neprecenljive dobrote slehern lahko deležen. On sam kar naravnost

pove, da je prišel zveličat vse, kar je bilo zgubljenega. — Z Nikodemom se pogovarja od preobilne ljubezni, ki nam jo je Bog skazal s tim, da je poslal na svet svojega Sina, da, kdorkoli vanj veruje, se ne pogubi, temveč večno življenje zadobi. — Po svojem vstajenju naroča apostelnom, naj se razidejo po vsem svetu, in naj razglasujejo delo odrešenja vsemu svetu, oznanujejo njegov nauk vsem, naj kerščujejo vse, da bo zveličan slehern, kdor veruje in je kerščen. — In današnje sv. evangelje nam tudi pove, da so bili na ženitnino kraljevega sina, v sveto vero Jezusovo, poklicani vsi brez razločka; zakaj kralj je razpošiljal svoje hlapce ter jim naročal: „Pojdite na razpotja, in ktere koli najdete, pokličite jih na ženitnino.“

Če so pa poklicani vsi, kako pa je le vendar to, da je tako malo izvoljenih, kar nam ravno sv. evangelje dopoveduje? Kako, da niso izvoljeni vsi, ki so poklicani? Tega, ljubi moji! ni Bog kriv, temveč mi sami; naša lena, nedelavna volja je tega kriva.

2. Če bi smel človek zanašati se le na besede, bi, se ve da, našel, da hočejo vsi zveličani biti; toda če prevdarjamo besede Jezusove, ki pravi: „Ne vsak, kteri pravi: Gospod, Gospod! pojde v nebeško kraljestvo, ampak le tisti, ki stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih“; če si na dalje k sercu vzamemo nauk sv. Jakoba, ki uči, da je vera brez dobrih del mrtva, in da se mora kristjan posvetiti s tim, da natančno spolnuje vse svoje dolžnosti, našli bomo in se prepričali, da jih je zares le malo takih, ki imajo resnične želje po prihodnem zveličanju, kar prav lahko posnamemo iz tega, kaj večina ljudi dela in kako se ravna.

a) Poglavitna dolžnost kerščanstva je, da se ljubimo med seboj, ter si djausko ali v delih skazujemo svojo ljubezen. Zveličar je rekel, da ta zapoved je enaka prvi poglavitni zapovedi, ktera nam velevala ljubiti Boga čez vse; je rekel, da je ljubezen do bližnjega poglavitno znamenje, po katerem spoznamo, da smo njegovi učenci, spoznovavci njegovih nauk, in nas je prav goreče opominjal, naj natančno spolnujemo to svojo dolžnost. Če se pa ogle damo nekoliko po svetu, našli bomo tudi med kristjani, kteri bi se mogli v tem skazati pred vsemi drugimi, le malo prave, kerščanske ljubezni do bližnjega. Kako redki na primeru so nesamopridni kristjani, kterim bi bil blagor in prid bližnjega ravno tako pri sercu, kakor njih lastni blagor in prid! Kako malo je postrežljivih kristjanov, kteri bi brez sebičnosti in z veseljem skazovali drugim kako ljubav! Kako redko so vsejani usmiljeni kristjani, kterim bi nesreča drugih šla v živo ravno kakor lastna, in bi kar naglo pripravljeni bili pomagati nesrečnemu! Kako malo je krotkih kristjanov, kteri bi velikodušno prizanašali razžaljevcem, odpuščali razžaljenje! Kako poredkoma se nahajajo odkritoserčni kristjani, ki bi bili iz serca veseli sreče svojega bližnjega, in bi ne z besedo, ne z djanjem

bližnjega nikoli ne goljufali! Res redki so taki kristijani. Zato pravi Kristus: „Veliko jih je poklicanih, ali malo izvoljenih.“

b) Nadalje je kerščanska dolžnost, krotiti nerodne strasti, in berzdati meso z njegovim poželenjem; zakaj: „Kdor hoče za menoj priti, naj zatajuje sam sebe, naj zadene vsak dan svoj križ in naj hodi za menoj!“ — Toda kako malo jih je, da bi voljno hodili po križevem potu za Kristusom! In kako veliko jih je, ki nič nočejo slišati od zatajevanja samega sebe, nič nočejo vedeti od mertvenja svojega poželenja! Koliko jih je nečistosti in nesramnosti vdanih; koliko nečimurnih in prevzetnih, ki le sebe poveljujejo, druge ponižujejo; koliko je nevoščljivih, ki zavidajo bližnjemu njegovo srečo; koliko je togotnežev, ki jih že vsaka mala reč pripravi v nevoljo in jezo, da se togoté in znašajo nad svojim bratom in ga roté in izdajajo! Koliko je v jedi in pijači nezmernih, ki imajo, da z apostelnom povem, le trebuh za svojega Boga! Ker pa je tako malo zatajevanja samega sebe med nami, zato pravi Kristus: „Veliko jih je poklicanih, ali malo izvoljenih.“

c) Na dalje dolžnost vsakega kristjana, povzdigovati roke in serce k delivcu vseh dobrot, ter ga za vse prejete dari zahvaljevati, in tistih, ki jih še potrebujemo, prositi; zakaj sv. pismo nam velevala: „Neprenehoma morate moliti in v vseh svojih zadevah zatekati se do usmiljenja božjega.“ — To dolžnost, vem, da spolnujete večidel vsi, in da tudi k službi božji pridno hodite; toda če se ozremo na nespodobno obnašanje nekterih pri molitvi, v cerkvi, in zunaj cerkve, ki se med molitvejo sem ter tje ozirajo, šepetajo in se smejujejo, se nespodobno opirajo in naslanjajo, kaj si bomo mislili od take molitve? Gotovo si ne bomo mogli misliti ničesar drugega, kakor kar pravi prerok Izaija rekoč: „To ljudstvo me le z ustnicami časti; njegovo serce pa je dalječ od mene.“ In tako si je tudi gledé na to dolžnost pri mnogih resnično, kar pravi Kristus: „Veliko jih je poklicanih, ali malo izvoljenih.“

d) Na zadnje je tudi še to kerščanska dolžnost, da z vesto spolnujemo dolžnosti svojega stanu; zakaj sv. apostelj Pavel piše: „Vsak naj se posvečuje v tistem stanu, v kterega ga je postavila previdnost božja!“ Toda če pogledamo, kako razuzdano in pohujšljivo se zaderžijo marsikteri otroci, kako pogostno se pričkajo in prepirajo med seboj zakonski, kako nemarno in nezvesto se obračajo marsikteri posli, kako neljubeznjivo in neprijazno ravnaajo marsikteri gospodarji in gospodinje in kako neprikladno se obnašajo do svojih podložnikov, kaj nam pač vse to oznanjuje drugega, kakor da taki in enaki kristjani nikakor ne spadajo med tiste dobre in zveste hlapce, s kterimi bo Bog zadovoljen? Nikar se tedaj ne čudite, če Kristus pravi: „Veliko je poklicanih, ali malo izvoljenih.“ Jaz se temu nikakor ne čudim; želim pa prav iz serca, da bi vas mi-

sel na to tolikanj žalostno resnico predramila, in bi začeli od zdaj za naprej vsi od kraja prav marljivo in pridno skrbeti za zveličanje svoje duše, in to ne le s samo besedo, temveč z djanjem in ravnanjem, kakoršno se spodobi vsakemu pravemu kristjanu. — Nikar ne mislite, da je to pretežavno ali celo nemogoče. Slehernemu, da le resnično voljo ima, je to mogoče, ker Bog slehernemu v to potrebno milost in pomoč da. Porok tega nam je naslednja prigodbica: Ljubo solnce se je bilo ravno že pomikalo za gore, in le še zadnje žarke je metalo skoz lepo barvane oknja v cerkev; pobožni Bogoljub pa je le še klečal samši v tihi božji hiši. Toli-kanj goreče se je zamaknil v molitev, da že samega sebe nič več čutil ni, in mu je bilo, kakor bi se mu bila duša razvezala od telesa, ter hitela gori v zbor izvoljenih, in okušala nebeške sladkosti. Zdaj pa se mu dozdeva, kakor bi zaslišal glas Duha božjega, ki mu veli in pravi: „To ni za umerljive ljudi; ti se moreš še bojevat!“ In Bogoljub bi bil moral zdaj slovo vzeti od nebeških sanj, pa se hitro ni mogel odtergati od njih. Željno je toraj zdihi- nil in rekel: „O Duh nebeški! dovoli mi, da le nekoliko vsaj z enim očesom pogledam v zlate bukve življenja, in se prepričam, ali se najdem tudi jaz med številom božjih otrok, med Jagnjetovimi izvoljenimi?“ — Duh pa ga zaverne, ter mu pravi: „In če to zveš, kaj bi potlej storil? Živel bi v Bogu, — živel za Boga, — njemu bi služil, kakor nebeški duhovi trume izvoljenih,“ je rekel sanjavec. — „Tedaj veruj, da se znajdeš v bukvah življenja: živi v Bogu in za Boga, in se boš znašel v njih!“ je odhohnil glas Duha. — In Bogoljub se zdrami — in je molil, in šel. —

S k l e p.

Da! zares, slehern, kdor le koli hoče, bo zapisan v bukve življenja; milosti božje nam ne bo zmanjkalo, če živimo v Bogu, živimo za Boga in njemu služimo kot nebeški duhovi. — In da se to zgodi, prav iz serca želim, da bo zmed nas nekdam ravno toliko izvoljenih, kolikor je poklicanih! Amen.

Pridiga za XX. pobinkoštno nedeljo.

(Terpljenja največe milosti; gov. M. T.)

„Kraljič — je šel k njemu, in ga je prosil, da naj pride doli, in ozdravi njegovega sinu.“
Jan. 4, 47.

V v o d.

Čudovitno ozdravljenje, od katerega nam danes sv. evangelje pripoveduje, ima za nas imeniten in tolažljiv nauk v sebi. Zakaj dokler ta družina nikakoršnega križa ni občutila, nikjer ni brati, da bi se bil kdo izmed njih za Jezusa in njegove nauke pečal, ali za zveličanje svoje duše skrbel. Ja, še celo ob času sinove za smert nevarne bolezni so gotovo zdravnika za zdravnikom za svet vpraševali, in še le potem, ko je že vse človeško upanje zginilo, in je sin že umiral, spomni se oče na Kristusa, in gre k njemu.

Morebiti tudi ta kraljevi služabnik do sedaj še ni bil nikoli v potrebi, da bi bil nebesa za tako pomoč prosil. Sedaj pa, ko je bilo za voljo sinove smerti njegovo serce vse prežaljeno, jel je Jezusa prositi, naj pride doli, in ozdravi njegovega sina.

Ta imenitni kraljevi služabnik tudi morebiti do sedaj nikdar ni bil vaju, kako zavračevanje ali poniževanje slišati. Sedaj v sili pa Kristusove graje ne vzame za zlo, ko mu očitaje reče: „Ako ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete;“ marveč ga še bolj ponižno prosi: „Gospod! pojdi doli, predno moj sin umerje.“ Zato Kristus njegovo stanovitno in ponižno molitev ušliši in mu reče: „Pojdi, tvoj sin živi!“

V vedni sreči bi bil poslednjič ta kraljič težko kterikrat v Kristusove nauke veroval, ali še celo svojo ženo, svojega sina in druge svoje otroke in domačine Kristusu pridobil; nesreča pa mu je um razsvitila in serce omečila, da je z vso svojo hišo vred v Kristusa veroval.

Na videz največa nesrečna bila je toraj največa sreča zanj in za vso njegovo hišo ne le na tem svetu, ampak še veliko več v prihodnjem življenji. Poglejte, tak zaklad je skrit v terpljenji, ki ga pa ne vedo vsi ljudje najti. Zato vam hočem danes to resnico, da so terpljenja grešnemu človeštvu največe milosti, nekoliko dalje razlagati, nam vsem v poduk in tolažbo! Poslušajte!

Razlaga.

1. Ako bi človek ne bil grešil, ne imel bi nikakoršnega terpljenja. Njegov um bi ne bil zmotam podveržen, njegova volja ne bila bi hudobna, njegovo serce ne polno strast in skerbi, in njegova duša bi za žalost ne vedela. Njegove roke bi težav pri delu ne poznale, njegove noge po ternjevih potih ne hodile; bolezen in smerti bi ne občutil. Zemlja bila bi mu vedno raj veselja ostala, dokler bi ga bil Bog od tod še v večje veselje k sebi v nebesa prestavil.

Greh pa je vso to srečo na enkrat razdjal, in nad temi razvalinami sreče nam raste les križev, naj se že imenujejo, kakorkoli hočejo.

Greh pa izvira iz tega, da nas znotraj razne strasti našega serca, zunaj pa peteri počutki našega telesa motijo in v greh vabijo. Od zunaj nas vabijo posvetne dobrote, in od znotraj se budi lakomnost po njih. Od zunaj nas mika meseni vžitek, in znotraj se vname poželjivost. Od zunaj se nam predstavljajo stvari, ki jih svet visoko spoštuje, in od znotraj se vnamejo želje po česti, to pa so pglavitni viri, iz katerih vsi drugi grehi prihajajo, in kakor pvođenj človekovo srečo zalivajo.

Ako toraj človek teh reči, ki ga vabijo v greh, nič več ne ceni, tedaj se tudi njegove notranje strasti pomiré, in grehu so verzeli postavljene. To pa se ravno zgodi po terpljenji. Zakaj ako človek zdihuje v bolečinah dolge bolezni, ali pod težavami hudih dni, ali ga lakota in žeja, mráz in vročina, revščina in siromaštvo tare; ako ga slabe letine, dragina, vojske in druge nadloge stiskajo, tu vidi do živega, kako minljivo in prazno je vse posvetno, in dolina solz nima več vabljivega in svetega zanj, po čimur bi njegovo serce hrepenelo. Pregrešni kozarec veselja se mu pokaže od svoje strupene strani, in zato tudi svoje roke po njem poželjivo ne stega. Ako od svojega bližnjega namesto ljubezni sovrašтво, namesto pomoči še škodo, namesto pravičnosti krivice, namesto pomilovanja še zasmehovanje prejemaš; tu spoznaš meseno roko in zlomljeno palico, na katero si se naslanjal, vidiš kup peska, na katerega si svojo srečo stavil, tu se ti oči odprejo, koliko svetu, koliko prijateljem zamoreš zaupati, in to povzdiguje tvoje zaupanje na Tistega, ki ne more ne goljufati ne goljufan biti. Vidiš, tako terpljenja grehu vso lepoto in sladkost odvzamejo, in greh sam odvernejo. Tako je zgubljen sin pri luščinah, ktere so svinje jedle, pa mu jih ni nihče dal, sam v sé šel, in je rekel: „Koliko najemnikov v hiši mojega očeta ima obilno kruha, jaz pa tukaj lakote poginjam! Vzdignil se bom, ter pojdem k mojemu očetu.“ (Luk. 15.) Terpljenje je toraj zgubljenega sina otelo. Tako je bil prerok Jona tri dni in tri noči v ribjem trebuhu, ter je zdihoval: „Vpil sem v svoji stiski k Gospodu, in me je uslišal. V globočino

sred morja si me vergel, in voda me je obdajala; vse tvoje kernice in tvoji valovi so čez me derli, in sem rekel: Zaveržen sem spred pogleda tvojih oči; vendar pa bom zopet gledal svoj tempelj.“ — In Gospod je ribi ukazal, in pljunila je Jona na suho. — Vidite, tako je bila Jonova nepokorščina s terpljenjem kaznovana, in terpljenje ga je nazaj k Bogu vernilo. Ravno tako od Izraelcev beremo, da so se še le v Babilonski sužnosti na Jeruzalem začeli spominjati: „Ob Babilonskih vodah, pravijo, smo sedeli in jokali, ko smo se na Sijon spominjali.“ — In Bog se jih je usmilil, ter jih nazaj v obljubljeno deželo peljal. Tako je tedaj terpljenje največa milost, ker pripomore, da nehamo grešiti.

2. Terpljenje pa tudi za storjene grehe najbolje zadostuje. Pravično je, da z ravno tistimi počutki, s katerimi smo grešili, tudi pokoro delamo. To pa se zopet godi s terpljenjem, ki ga ali sami radovoljno prejemljemo, ali nam ga pa Bog iz tega namena pošilja. Tako za grehe, ki jih je duša zadolžila, zadostujemo, če znotraj v sercu žalujemo in taremo svojega duha, kakor kraljevi prerok pravi: „Operi me čedalje bolj od moje krivice, in očisti me od moje pregrehe. — Dar Bogu je prežaljen duh; potertega in ponižnega serca, o Bog! ne boš zaničeval.“ (Ps. 50.) Za grehe, ki smo jih storili s svojim telesom zadostuje se s terpljenjem na telesu; kakor da prenašamo voljno bolezen, da zatajujemo in pokorimo svoje meso, kakor pravi sv. Pavel: „Greh naj ne gospoduje v vašem umerljivem telesu, da bi služili njegovemu poželenju; pa tudi svojih udov ne dajajte grehu kakor orožje hudobije; temuč dajte jih Bogu kakor orožje pravičnosti.“ (Rimlj. 7.) „Zakaj ako bote po mesu živeli, bote umerli; ako bote pa dela mesa z duhom zamorjevali, bote živeli.“ (8.)

Grehi, ki jih storimo zavoljo vnanjih dobrot, pokorijo se zopet s terpljenjem, kakoršno je tem dobrotam ravno nasprotno; postavim, da nam pošlje Bog revščino in pomanjkanje, da dajemo ubogaime: „Miloščina, pravi Tobija, reši od smrti in ona je, ki grehov očičuje in storja, da usmiljenje in večno življenje najdemo.“ (12, 9.) Naše dobre dela so zlato, grehi zraven pa so žindra, terpljenje pa je ogenj, ki zlato od žindre očisti. Naše dobre dela so pšenica za nebeske shrambe, grehi pa so pleve in rese, terpljenja pa je tista veternica, ki pšenico očičuje. Naše dobre dela so olje v svetilnici za nebesa, greh pa je tista gošča, ki olje onesnaži, terpljenje pa preša, ki olje očisti. Zato piše sv. Avgustin: „Ako si pšenica, zakaj se bojiš veternice? In če si olje, kaj se bojiš pritiskanja preše?“ Tako je zopet terpljenje največa milost za grešno človeštvo, ker dolgove naših grehov zbrisuje.

3. Terpljenje na dalje človeka napeljuje k pravičnosti in svetosti. Sv. Pavel piše Rimljanom (5.): „Hvalimo se tudi z nadlogami, ker vemo, da nadloga potrpeljivost prinese, potrpeljivost pa skušnjo, skušnja pa upanje; upanje pa ne osramoti, ker je ljubezen Božja izlita v naše serca po svetem Duhu, kateri nam je bil dan.“ Iz teh besed sv.

Pavla vidimo, da je terpljenje studenec vseh čednost, ja, da nas terpljenje tako rekoč k čednostim po sili vleče. Zakaj, ako nam na svetu od vseh strani vsaktera pomoč zginе, kako tolažljiva nam je potem vera v vseмогоčnega, vsevedočega, neskončno dobrotljivega in usmiljenega Boga! Ako nas svet sovraži in preganja, kako tolažbe polna nam je vera v večno povračilo v nebesih! Ako nas butara grehov teži in straši, s koliko serčnostjo nas navdaja vera v Božjega Zveličarja, ki je sam postal dar terpljenja in ki vse terpeče z ljubeznijo objema! Ako smo zapuščene sirote brez očeta in matere, kako prijazna nam je vera v sv. mater katoliško cerkev, ki z največo ljubeznijo rane svojih otrok z vinom in z oljem izpira in rahlo obezuje! Kedar pridejo bolezni, prihaja zadnja ura in stojimo na pragu večnosti, pa ga ni, ki bi nam pomagal piti kelih terpljenja do zadnjega, kako povzdiguje našega duha sv. vera v vstajenja mesa in v večno življenje!

Ja, v tej veri, h kakoršni terpljenje celo največega grešnika napeljuje, in mu serčnost in upanje v vseh okolnostih njegovega življenja daje, v tej veri, pravim, lahko kakor bolen otrok v naročji svoje matere v miru počivamo, ker sam Jezus nas prijazno v to naročje vabi, rekoč: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.“ To zaupanje pa, ki ga terpljenje v človeku rodi, prinaša na dalje sad, da smo poterpežljivi, zvesti in stanovitni. Zakaj v terpljenji za Boga imamo zavest, da si v nebesih večne zasluge nabiramo, po besedah sv. Pavla, ki pravi: „Menim, da se terpljenje sedanjega časa ne da primeriti prihodnji česti, ktera bo nad nami razodeta.“ (Rimlj. 8, 18.) Kaj ne kmet orje in seje v zaupanji na bogato žetev. Kupec hodi po daljnih krajih po suhem in po morji zarad upanja po dobičku. Vojsčak se do kervi bojuje, lakoto in žejo prestaja, ker ga navdaja upanje po čestiti zmagi. Bolnik vživa najgrenkejša zdravila, si da roko ali nogo odžagati, ker se nadja veselega zdravja. Tako tudi kristjan poterpežljivo, zvesto in stanovitno svoje križe prenaša v upanji na večno povračilo v nebesih.

4. In poslednjič, ali mar iz med kron najlepših v nebesih ni terpljenje spleto? Ja, kdo drug, kakor terpljenje nam je zaklenjene vrata v nebеса znovič odperlo? V velikem delu našega odrešenja je Sin Božji za grehe lakomnosti največe uboštvo, za grehe napuha največe zasramovanje, za grehe poželjivosti terpljenje vsega razmesarjenega in po vseh udih ranjenega telesa prestal. Terpljenje je spremljevalo vsako njegovih stopinj, terpljenje vse njegove besede, terpljenje vse njegove dela, terpljenje vsak trenutek njegovega življenja. Kot kralj terpljenja gospoduje še sedaj ob desnici Očetovi; in zato je križ njegov sedež, križ njegova kraljeva palica in njegov meč. Zato je križ kot znamenje zmag v kočah revnih, kakor v poslopjih in dvoranah kraljev in cesarjev nad vsem

drugim najbolj češčen. Zato gospoduje križ od zahoda do zahoda, čez dežele in morje. Naš kralj je križani kralj.

Zato pa križ tudi nas svojemu Zveličarju najbolj enake dela, in nas tako ž njim popolnoma edini. Ž njim zedinjeni smemo potem s sv. Pavlom reči: „Mene pa Bog varuj, da bi se z drugim hvalil, kakor s križem Gospoda našega Jezusa Kristusa, po katerem je meni svet križan in jaz svet.“ (Gal. 6, 14.) Zato svetniki vris-kaje križ objemajo in s sv. Terezijo kličejo: „Gospod! ali terpeti, ali pa umreti.“ Zakaj zapopadli so globoko učenost Kristusovega nauka, ko je rekel: „Kdor hoče za menoj priti, naj zadene svoj križ, in hodi za men.“

Sklep.

Tako, ljubi moji! nas toraj nobena druga, kakor le pot križev od greha proč k čednostim vodi, nas k svetosti napeljuje, nam nebеса odpira in ondi nas z Bogom edini. Po potu križev hodi v današnjih časih bolj, kakor kdaj, naša sv. mati katoliška cerkev. In mi, kakor njeni otroci hodimo po tem potu za-njo, in ne pozabimo besed apostelnovih, ki pravi: „Beseda od križa je sicer njim, ki se pogube, nespamet; njim pa, ki bodo zveličani, to je: nam — moč Božja.“ — Terpljenje nam je pripomoček v zveličanje. Amen.

Pridiga v god obletnice posvečevanja vseh cerkev.

(Cerkev je imeniten kraj: v njej najdemo to, kar je najboljšega; gov. A. L.)

„Danes moram ostati v tvoji hiši.“
Luk. 19, 5.

Vvod.

Kdor še ne pozna zadosti Jezusovega zlahtnega serca, naj še enkrat bere danešnje sv. evangelje. Iz njega bo posnel, kako usmiljeno in polno ljubezni da je serce Jezusovo, ki tudi grešnikov ne zametuje, temveč jih celo ljubeznjivo sprejemlje, ako le vidi, da so spokornega duha, kakor Cahej, pri katerem se je danes oglasil, ter mu rekel: „Danes moram ostati v tvoji hiši!“

Ljubi poslušalci! sv. cerkev ne veleva zastoj, da se ravno danes, o godu obletnice cerkvenega posvečevanja, bere to sv. evan-

gelje. S tim, da je rekel Caheju: „Danes moram ostati v tvoji hiši,“ je Jezus posvetil hišo Cahejevo. Pa tudi od te-le svete božje hiše, v kateri mi zdaj opravljamo božjo službo, je rekel Jezus nekdaj: „To je moje stanovanje; tukaj hočem postaviti svoj šotor med ljudmi! tukaj hočem ostati!“ in je s tim našo cerkev odločil za svojo hišo. — Caheju je došlo zveličanje, ko se je Jezus oglasil v njegovi hiši; zadobil je milost in spokorjenje, tolažbo in veselje in blagoslov. Tudi nam bo došlo zveličanje v tej hiši, če bomo prav pridno hodili tu sem k Jezusu, in z brezštevilnimi dobrotami nas bo obdaroval. V cerkvi namreč najdemo to, kar je najboljšega, najljubeznjivšega v nebesih in na zemlji.

Koga pa najdemo v cerkvi tako posebnega? Med drugim:

1. najdemo mašnika, kateri nas ob oltarju, ob prižnici in ob spovednici pelje k našemu Jezusu;

2. najdemo Jezusa, kateri nas kot naša jed v življenju in kot naša popotnica ob smertni uri pelje tako rekoč ob roci k Bogu, svojemu in našemu nebeškemu Očetu. Poslušajte!

I. del.

1. Neizrečeno imenitna, ljuba in draga mi je cerkev, hiša božja, zakaj zmed drugih prednost in imenitnost, ktere ima pred vsemi drugimi hišami na zemlji, ima tudi še to posebnost, da najdem v njej mašnika pri oltarju, kateri me vodi k Jezusu; najdem mašnika v spovednici, kateri me vodi k Jezusu; najdem mašnika na prižnici, kateri me vodi k mojemu Jezusu.

Kedar se spominjam na to, pač lahko pozabim na vse, kar se le koli zamore velikega, imenitnega in častitljivega povedati od duhovščine in od tempeljna stare zaveze. Če namreč pogledam, kaj je storil veliki duhoven stare zaveze pri oltarju, zagledam, da je daroval le junce in jagnjičke, prepeval pesmi Davidove, in šel enkrat v letu v svetišče, da je ondi s strahom in trepetom izgovoril ime Jehova. — Če prevdarjam, kaj je storil v odpuščanje grehov, najdem, da je s kervjo zaklane živali ljudstvo škropil, žalovaje in jokaje prepeval spokorne pesmi (psalme), in nedolžno žival (kozliča) obložil s pregrehami svojega ljudstva. — Če premišlujem, kaj je storil kot oznanovavec božje besede, prepričam se, da je oznanoval postavo, pred ktero je ljudstvo le trepetalo, ker je bila med bliskom in treskom oklicana na Sinajski gori; postavo, ki je bila proti postavi milosti nove zaveze ravno to, kar je senca proti luči in svitlobi.

Vernem se tedaj nazaj k mašniku nove zaveze, ki ga zagledam zdaj pred oltarjem, zdaj v spovednici, zdaj na prižnici:

a) In kaj dela mašnik nove zaveze pred oltarjem? Kaj dela ondi v naš blagor in prid? Najpoprej opravlja ondi v imenu svete cerkve goreče očitne molitve, ter sklicuje iz nebes božji bla-

goslov nad ljudstvo in vso sveto cerkev Jezusovo, ali da z malimi besedami vse povem: s tim, da opravlja cerkvene molitve, postane mašnik poslanec, katerega pošilja ljudstvo do Boga; in s tim, da sklicuje božji bogoslov iz nebes, postane poslanec, katerega Bog pošilja do ljudi. — V drugič mašnik tukaj na oltarju daruje Očetu nebeškemu, ne juncev in jagnjičkov, temveč neomadeževano „Jagnje božje, katero odjemlje grehe sveta;“ daruje daritev „po redu Melkizedekovem,“ kakoršne so ljudstva želele skoz stoletja in stoletja; daruje daritev, kakoršne so daritve stare zaveze le v podobah kazale; daruje daritev, ktera je sam Jezus Kristus, Sin živega Boga. Tako daritev, glejte! daruje mašnik nove zaveze na oltarju Vsemogočnemu; in Oče nebeški oberne z dopadanjem svoj pogled na oltar, na katerem mašnik daruje, in zdi se mi, kakor da bi ga na novo slišal povzdigniti glas, kakor nekdaj ob Jordanu in na Taberski gori, rekoč: „Ta je moj prelubeznjivi Sin, nad katerim imam svoje dopadanje!“ — In, kaj pravite, za koga nek daruje mašnik to daritev vseh daritev? Daruje jo za-me in za-te, ljubi kristjan! in za vse, ki se znajdejo v sveti cerkvi božji, in so božje izvoljeno ljudstvo; daruje jo v naš časni blagor in našo večno srečo. — Oh koliko spoštovanje bi mogli tedaj imeti do hiše božje, in kako častitljiv nam bi mogel biti toraj kraj, na katerem se za nas opravljajo tolikanj goreče molitve, in se za nas daruje daritev, ktera je neskončno imenitna, kot je bila daritev Abelnova ali pa Salomonova! — Kristjan, ki vse to dobro premisli, in si k sercu vzame, se gotovo ne bo nespodobno zaderžal na tolikanj svetem kraju, se ne bo vertoglavo krog sebe oziral; ne bo se pogovarjal ali smejal; ne bo nespodobnih misel v glavo spustil, ne nespodobnim željam prostora dovolil v svojem sercu; temveč bo sveto grozo občutil in svet strah imel na tem svetem kraju, ravno kot Mozes, kedar je iz gorečega germa zaslišal glas: „Kraj, na katerem stojiš, je svet kraj!“ — Neizrečeno lahkomisljen, neznano neveden, ali pa strašno spričen že mora biti človek, kateri se na tolikanj svetem kraju zaderži gerdo in nespodobno, ter žali Jezusovo ljubeznjivo serce! — Poglejte! usmiljenja vredni neverniki imajo, da povem z besedo sv. pisma, malike, ki so si jih sami izdelali z lastno roko; malike, ki imajo oči, pa ne vidijo; imajo ušesa, pa ne slišijo; imajo noge in roke, pa ne hodijo in ne čutijo: in vendar le poklekujajo s svetim strahom pred temi nezmožnimi maliki, in se zares častitljivo obnašajo v njih hramih (tempeljih). Vidite tako spodobno se obnašajo ubogi neverniki v hišah svojih malikov, v katerih se satan česti; nekteri kristjani pa se v hiši samega živega Boga zaderže tako nespodobno in gerdo, da bi ne ravno malokrat Jezus iz svojega tabernakelja po pravici zaklical nad njimi: „Moja hiša je hiša molitve; vi pa ste jo storili jamo razbojnikov,“ v jamo polno nespodobnih misel in pregrešnih želj, polno pregreh in hudobij, ktere pasete v svojem sercu, in redite v svoji duši. — V predvoru Jeruzalem-

skega tempeljna zagleda Jezus nekega dne prodajavce in menjavce, ki so ljudem živali za daritve v prodaj ponujali. Dasiravno je bilo njih blago odmenjeno za božjo službo, je vendar-le Jezusa, ko vidi, da na tako svetem kraju kupčujejo, to žalilo tako močno, da si je spletel bič in jih je začel iztepati in izganjati iz hiše božje. To je storil Jezus v tempeljno stare zaveze, ki ni bil tako svet in častitljiv, kakor so naše cerkve; kaj pa bi storil ljubi Jezus še le dandanešnji, ko bi spet vidoma stopil med nas, in vidil pregrešno kupčijo; kakoršna se godí v sercu nekterih kristjanov tukaj v božji hiši, na tolikanj svetem mestu!?

b) Od mašnika pred oltarjem se prestopimo do mašnika v spovednici. Kakor oltar nam tudi spovednica dela cerkev častitljivo in spoštovanja vredno; zakaj kakor z oltarja, nam doteka tudi iz spovednice blagor in zveličanje. In kaj dela mašnik v spovednici, na tem svetem kraju? Mašnik sedi v spovednici na božjem mestu, in kar božji maziljenec in namestnik Kristusov v Jezusovem imenu razvezuje in zavezuje pregrehe ljudi; in kar on razveže ali zaveže tukaj v spovednici, bo razvezano ali zavezano tudi v nebesih pred tronom božjim. Tukaj v spovednici je mašnik vsakemu skesanemu cestninarju in sleherni spokorni Magdalení, ter vsakemu spokorniku in vsaki spokornici na zemlji prijatelj, mu je svetovavec, pastir, oče, zdravnik; je vsem vse, da bi vse zveličal! — Nikar se tedaj nič več ne obotavljaj, o grešnik, o grešnica! temveč poslušaj glas Kristusov, ki te tolikanj ljubeznjivo kliče k pokori po mašniku, svojem namestniku. Danes te še kliče; kdo vé, ali te bo jutro še klical, ali te nič več ne bo klical? Čas je, da vstaneš iz svojih pregreh, kakor je Lacar vstal iz svojega groba! Čas je, da se zdramiš iz smertnega spanja pregrehe, ter vstaneš k novemu bogoljubnemu življenju. Oh, kako nek zamoreš živeti v takem stanu, v kakoršnem bi si umreti ne upal; in v kakoršnem, če bi umerl, bi bil za vekomej zaveržen? — Oh, pridi, pridi toraj, zgubljeni sin! in poišči svojega ljubega očeta; glej! tam le ga boš našel v spovednici! Pridi, zgubljena ovčica! pridi, ter poišči svojega dobrega pastirja; glej, tam le ga boš našla v spovednici! Pridi, ubogi ranjenec! pridi, in poišči usmiljenega Samarijana; glej, tam le ga boš našel v spovednici! „Veče veselje, pravi Jezus, bo med angelji v nebesih nad enim samim grešnikom, kateri se spokori, kot nad 99timi pravičnimi, kateri ne potrebujejo pokore.“ (Luk. 20, 7.) O grešnik, o grešnica! ali mar ne bota privoščila tega veselja angeljem v nebesih, svojemu sv. angelj varhu na zemlji in ljubemu Jezusa na sv. križu? Ali bota mar čakala, da se bodo zavoljo vajne terdovratnosti in nepokornosti spolnile nad vama prestrašne besede sv. pisma, ki pravi: „Klical sem te, pa nisi hotel; svojo roko sem ti podajal, pa je nisi hotel sprejeti; dobre svete sem ti dajal, pa si jih od sebe odbijal; prav tedaj! tudi jaz se bom

zdaj smejal tvojemu pogubljenju, in te (bom) zasmehoval!“ O grešnik in grešnica! nikar ne pustita temu žuganju priti nad vaju!

c) Naposled pridem v svojem premišljevanju od mašnika pred oltarjem in v spovednici tudi še k mašniku na prižnici; in zavoljo prižnice mi bodi v tretje pozdravljena in trikrat častita, o sveta hiša božja; zakaj nad mašnikom na prižnici imam vodnika, kateri me s kersčanskim naukom kar naravnost vodi k mojemu Jezusu, in od Jezusa kar naravnost v nebesa! Vidite, ljubi moji! mašnik na prižnici nam je božji poslanec, kateri nam oznanuje božjo postavo; nam je božji maziljenec, kateri nam razglasuje Križanega in njegovo sveto evangelje, nam je evangelijski sejavec, kateri na njivo našega serca seje najboljše seme besede božje; nam je, da ob kratkem povem, božji mož, kateri kakor Kristus, čigar apostelj je, od naukov, ki nam jih oznanuje, zamore reči: „Moj nauk ni moj nauk, ampak je nauk tistega, kateri je mene poslal;“ in zamore zaklicati s sv. Janezom rekoč: „Jaz sem glas vpijočega v puščavi!“ — O koliko spoštovanje smo že spet od te tretje strani božji hiši dolžni, kar se nam v njej drobi kruh božje besede v našo pravo srečo in naše zveličanje! — In nasprot — oh koliki odgovor te čaka, ljubi kristjan! če si vsega tega nočeš obračati v svoje zveličanje, in si v ozir poslušanja božje besede, da povem s sv. Jakobom (1, 23.) „podoben (lahkomiselnemu) človeku, kateri ogleduje obraz svojega rojstva v zerkalu; se ogleda namreč, in gre, in berž pozabi, kakšen je bil;“ če si, da po domače povem, le samo poslušavec, ne pa tudi spolnovavec božje besede! Oh koliki odgovor te čaka, če še morda celo do poslušanja nimaš nobenega veselje, in se odteguješ božji besedi, ali pa jo še celo zaničuješ! Strašne, neznano strašne so besede Jezusove: „Kdor je iz Boga, besedo božjo posluša. Za tega voljo vi ne poslušate, ker niste od Boga.“ (Jan. 8, 47.) Možje Nivljani bodo vstali ob sodbi s tim rodом, in ga bodo obsodili; ker so pokoro delali na oznanovanje Jonovo; in glej, več kakor Jona, je tukaj!“ (Luk. 11, 32.) to je: ta, ki oznanuje božjo besedo, je več kot Jona! Oh, prijatelj! ali se ne bojiš, da bi se nad teboj spolnile te besede!?

Če vse dozdaj rečeno še enkrat povzamemo na kratko, lahko rečemo: Zares trikrat častitljiva, in vsega spoštovanja vredna si mi ti, sveta cerkev, hiša božja! V tebi najdem mašnika pri oltarju, kateri me vodi k Jezusu; najdem mašnika v spovednici, kateri me vodi k mojemu Jezusu; najdem mašnika na prižnici, kateri me vodi k mojemu ljubemu Jezusu.

Pa še več najdem tukaj v tempeljno božjem! In koga?

II. del.

Jezusa najdem v tabernakeljnu, kateri me — kar jed v življenju, in kar popotnica ob smerti —

tako rekoč ob roci vodi k svojemu in mojemu Očetu nebeškemu. — Tudi tukaj rad na stran spustim vse tempeljne stare zaveze, celo Salomonov veličestni tempelj; zakaj kaj bi nek tolikanj posebnega dobil v tempeljnu Salomonovem? Skrinjo zaveze sicer najdem ondi; kamniti tabli z božjimi zapovedmi; opresne kruhe; in čudodelno palico Aronovo; razun tega pa nič preveč posebnega! Nasproti pa v tempeljnih nove zaveze najdem vse kaj bolj imenitnega: Tukaj najdem živo skrinjo zaveze v tabernakeljnu ljubezni; najdem kruh, ki je z nebes prišel, da nam je živež v življenju in popotnica ob smerti; najdem kruh, od kterega je pisano: „Kdor ta kruh jé, živel bo vekomej.“ Tam le v živi skrinji nove zaveze stanuje med nami tisti, na kterega je nekaj s perstom kazal sv. Janez Kerstnik rekoč: „Glejte, Jagnje božje! ki odjemlje grehe sveta.“ Tukaj le prebiva med nami tisti, od kterega piše ljubljani učenec Jezusov v svojem evangelju: „Beseda je meso postala, in je med nami prebivala.“ Tisti prebiva tukaj med nami, kateri, ko je svoje ljubil, jih je ljubil do konca, in kateri je nekoliko trenutljejev pred svojim terpljenjem rekel svojim učencem: „Iz serca sem želel, jesti z vami to velikonočno jagnje, prejden terpim.“ (Luk. 22, 15.) „Glejte, jaz sem z vami do konca sveta!“ Po vsi pravici tedaj mi lahko glas povzdignemo, ter rečemo vsi veseli: Več kot Salomon je tukaj! Tukaj na oltarju imamo samega živega Boga; pod podobo kruha skritega. Jezus Kristus sam, Sin živega Boga, je tukaj med nami. In zakaj in iz kterega namera je Jezus med nami? Med nami stanuje, da nam je živež v življenju, popotnica ob smerti.

a) Jezus moja jed v življenju, Jezus eno serce in ena duša z mojim srcem in mojo dušo! Jezus z menoj ves zedinjen! Oh kolika sreča za me! kolika čest za me! kolika tolažba za me! In glej! Jezus nas še celo vabi in ljubeznjivo kliče k tej tolikanj imenitni gostiji, rekoč: „Pridite vsi, ki terpite in ste obloženi, in jaz vas bom poživil!“ In celo večno življenje nam obeta, če pridemo; in z večnim pogubljenjem žuga, če se ogiblujemo te svete večerje, ter pravi: „Kdor jé moje meso, in pije moje kerv, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan. Ako ne bote jedli mesa Sinu človekovega, in pili njegove kervi, ne bote imeli življenja v sebi.“ (Jan. 6, 55. 54.) Vidite! tako goreče želi Jezus v gostje priti v naše serce, in poživiti našo dušo za večno življenje. Povejte, ali bi zamogli v božji hiši najti še kaj boljšega, še kaj slajšega in oveseljivšega, kakor je to, da smemo reči: „Bog je moj živež, Jezus je moja jed!“? In ker je Jezus naša jed, nam ravno s tim daje zastavo za večno življenje, in nas pelje po obilnosti svojih milost, s kterimi nas oblagodaruje pri sv. Obhajilu, tako rekoč za roko k svojemu nebeškemu Očetu, kteremu nas že zdaj skazuje in priporoča, in pri katerem nam pripravlja stanovanje in krono. — In če je res taka, zakaj se nek vendar tako poredkoma

oglasiš k Jezusu v gostje, ko je vendar dan na dan pri njem miza za-te pogrnjena? O kristjan! kako žalostno je, če te v tem zadržuje ali mlačnost, ali lenoba, ali celo ljubezen do pregrešnega življenja! Oh, kako lahko bi napravil svoji duši veselo uro, da bi vsa polna rajskega veselja lahko rekla: „Bog je moja jed!“ pa jej nočeš narediti tega veselja! — Kar pa je še hujše, oh, nesrečni človek! zakaj se prederzneš, še takrat, kedar prideš, priti brez svatovskega oblačila posvečujoče gnade božje na to nebeško ženitnino, in po Judeževu se vvesti zraven neomadeževanega božjega Jagnjeta? Ali se ne bojiš, da bo Jezus tebi v smertno jed med tem, ko je drugim v živež življenja? Ali hočeš smert in sodbo in večno pogubljenje vživati ondi, kjer Jezus svoje izvoljene goste gostuje z večnim življenjem? Oh tega nikar! če že nič več nimaš obleke nedolžnosti, se nikar ne sili med svate Jezusove, dokler se ne ogerneš v obleko resnične pokore. Jezus želi, da bi od te duhovne jedi imeli življenje, ne pa smrti in pogubljenja! — Jezus je naš živež v življenju: oh, to nam je zares neizrečeno velika sreča, nam je neizrečeno velika čast, nam je neizrečeno velika tolažba!

b) Pa ne le živež v življenju, ampak tudi popotnico za smertno uro najde moja duša tukaj v božji hiši. — Prerok Elija je jedel na božje povelje podpepelničnik (kruh) in s tim kruhom okrepčan je prišel do Horebske gore (III. Reg. 19.) — In Jezus Kristus se pusti hraniti tukaj v tabernakeljnu umirajočim v popotnico, se pusti nositi pod slamnato streho revnega težaka (dninarja), kakor tudi v kraljice veličestno poslopje, in postane poslednji živež za potovanje v večnost ravno tako umirajočemu beraču, kakor tudi sklenivšemu kralju. — Zatoraj, ljubi kristijan! kedar bo prišla ali danes ali jutro tista ura, da ti bo smertna bolezen šeptala na uho: „Poravnaj svoje hiševanje; zakaj umerl boš, in ne več živel na zemlji!“ o takrat se nikar ne mudi, in ne čakaj zadnjega zdihljeja in poslednjega trenutljeja svojega časnega življenja; ampak še o pravem času skaži Jezusu očitno čast, ter poživi svojo dušo z angeljskim kruhom za srečno pot v večnost. Nikar se nič ne boj, umirajoči prijatelj! Jezus, kateri ti je živež v življenju, ti ne bo prinesel smrti v hišo, temveč življenje, če ne za telo, pa vsaj gotovo za dušo! Zatoraj še o pravem času na svoji smertni postelji zdihuj k Jezusu, ki je tolažba umirajočim, ter reci s kraljičem: „Gospod, pridi doli, preden umerje moj sin!“ pridi v mojo hišo, na mojo smertno posteljo, v moje serce, prejden moja duša, koja mi je ljuba in draga kot sin ali hči; moja edina, neumerjoča, s tvojo drago kervjo odkupljena duša zapusti revno, bolno, prahljivo telo, in se poda na pot v neznano večnost. Kedar bom tebe zagledal, o Zveličar sveta! tebe sprejel v svoje serce, in okusil tvoje zveličanje, bom tudi na svoji smertni postelji s starim Simeonom rekel ves vesel: „Zdaj, Gospod! spustiš svojega hlapca po svoji besedi v miru; zakaj moje oči so vidile (še enkrat) tvoje zveličanje!“ Ves vdan

se bom na to spustil na pot k svojemu Očetu v nebesih, ter mu s križanim Jezusom porečem: „Oče, v tvoje roke zročim svojo dušo!“ Tako, ljubi kristjan! kliči in vabi nekda na svoji smertni postelji k sebi sveto popotnico, ktera je Jezus Kristus. In da boš te velike milosti enkrat res deležen postal, prosi že zdaj zanjo ljubega Jezusa, da ti jo da za tvojo smertno uro. Prosi ga zanjo, ter prav dostiokrat prosi za to obilno milost! Gotovo bo tebe in mene in slehernega, ki s to sv. popotnico, ter z Jezusom v čisti duši predenj pride, sprejel Oče nebeški z velikim veseljem!

Spoštovanje, veliko spoštovanje toraj moramo imeti za hišo božjo, sveto cerkev, ker najdemo v njej to, kar nam je najboljšega in najdražjega za življenje in za smert, ter to, kar nas v življenju in smerti pelje naravnost k našemu nebeškemu Očetu: Jezusa namreč kar živež v življenju in kar popotnico o smerti!

Sklep.

Častitljiva, neskončno častitljiva mora biti po tem takem cerkev, hiša božja; zakaj v njej najdemo mašnika pred oltarjem, v spovednici in na prižnici, ki nas vodi k Jezusu; v njej najdemo pa tudi Jezusa v tabernakelju, ki nas kar živež v življenju in kar popotnica ob smerti tako rekoč ob roci vodi k svojemu in našemu Očetu nebeškemu. Kar pa nas k Jezusu pelje tukaj na zemlji, in po Jezusu tje gori v nebesa, nam mora tudi najbolj pri srcu biti, nam mora biti najljubši in najdražji. In vse to najdemo v cerkvi!

Radi toraj v cerkev hodimo, ne le kedar se služba božja obhaja v njej, ampak tudi sicer, če je mogoče, v vseh revah in težavah sedajnega življenja. Tukaj predenj poklekimo, ki ga nimamo le samo v podobi britke martre pred seboj, ampak tudi pod podobo kruha v sv. Rešnjem Telesu. Predenj razlijmo svoje serce; in on nam bo tolažba v terpljenju, prijatelj v siročini, zdravnik v dušnih in telesnih boleznih, nam bo Oče, nam bo Bog, nam bo vse! —

Zatoraj ljubi moji! z veseljem obhajajmo obletnico cerkvenega posvečevanja! — Pred vsem drugim pa obhajajmo danes na praznik cerkvenega posvečevanja tudi še duhovno cerkveno posvečevanje, ter cerkveno posvečevanje v svojem srcu! Duša in telo naj bota božji oltar, in naše serce naj bo čisti tabernakelj sv. Duha; in vera, upanje in ljubezen in vse druge kerščanske čednosti naj bodo lep in prijeten dar, kateri bo kviško spuhel pred sedež Večnega, ravno kot dim daritve Abelnove. Po takem potu, ljubi moji, posvetimo danes sami sebe v žive tempeljne božje, in obhajajmo s tim dvojno, veselo in srečno cerkveno posvečevanje (žegnanje): enega v svojem srcu, drugega tukaj v božji hiši! — „Veselite se, vam zakličem s sv. Pavlom, še rečem, veselite se. Vaša pohlevnost (vaše lepo zadržanje) bodi znana vsem ljudem“ (Filip. 4, 4.) Veselite se, pa se zraven lepo zadržite! Nikar si na današnji veseli dan ne iščite

nobenega takega veselja, s katerim bi žalili Boga ali pohujšali bližnjega; nobenega veselja, katero bi le poželjivosti streglo, dušo pa, vašo edino, drago, neumerjočo dušo, za katero je Kristus preterpel prebitko terpljenje in grozovito smert, na zgubo postavljalo in pogubljevalo! Tako veselje bi bilo le veselje za pekel; bi bilo veselje, kakoršnega milo opeva prerok Jeremija rekoč: „Vaši sovražniki so vidili vaše praznike — in so jih zasmehovali in zaničevali.“ — Veselite se, pravim, toda — v Gospodu, kakor angelji božji na zemlji, brez greha, vsaj brez smertnega greha! Nikar ne pozabite, da stari Bog še zmerom živi, danes kot jutre, jutre kot pojuternem, na obletnico cerkvenega posvečevanja kot na pepelnico! Zatoraj le greha, vsaj smertnega greha nikar! — Po takem potu bomo veselje cerkvenega posvečevanja uživali tukaj; uživali pa tudi tamkej, akoravno brez cerkve in cerkvenega posvečevanja ter veselje, kakoršnega še ni okusilo na zemlji nobeno človeško serce, uživali veselje brez terpljenja, veselje brez konca in kraja! Amen.

Pridiga za XXI. pobinkošno nedeljo.

(O Božjem usmiljenju; gov. J. A.)

„In Gospod se je usmilil tistega hlapca,
in ga je spustil in mu dolg odpustil.“
Mat. 18, 27.

V v o d.

To priliko o kralju in hlapcu ste že tolikrat slišali, da vam je ni treba vnovič razlagati. Kralja poznate in hlapca tudi. Kralj je Gospod Bog; hlapec je grešni človek. — Jezus nam kaže v tej priliki dve lastnosti nebeškega Očeta: njegovo neskončno usmiljenje, ker se je hlapca usmilil in mu ves dolg odpustil; njegovo ojstro pravico, ker ga je potem v večno ječo pahnil, ker ni imel usmiljenja s svojim sohlapcem. — V enakem stanu, kakor ta hlapec smo tudi mi. Gospod Bog nam ponuja tukaj svoje usmiljenje; tam nas pa čaka ojstra pravica. Kaj si bomo izvolili? Izvolimo si raji tukaj Božje usmiljenje, da odidemo tam kaznovavni pravici. In da si bomo toliko raji in gotovši Božje usmiljenje izvolili, hočem vam danes pokazati:

Kako veliko je Božje usmiljenje. Pripravite se!

Razlaga.

Hvalite Gospoda, ker dobrotljiv je in njegovo usmiljenje brez konca (117, 1.) Tako pravi kraljevi prerok David štirikrat po versti v ravno tistem psalmu, da bi si ja k sercu vzeli in pomislili, kako usmiljen je Bog. Božje usmiljenje se nam pa kaže:

1. v tem, koliko nam Bog odpusti.

Bog odpusti veliko, strašno veliko. Morje se da zmeriti, kako je široko in globoko — ali Božje usmiljenje je brez mere, je nezimerno!

Večega greha, večje hudobije še ni videl svet, kakor je bila tista, ko so Jezusa, Sinu Božjega, križali. Ta hudobija je bila tako velika in strašna, da so se še nežive in neumne stvari prestrašile in zavzele. Solnce je zakrilo svoj obraz, ker ni moglo tacega hudodelstva gledati; zemlja se je tresla, ker se ljudje niso hotli; terde skale so pokale, ker so ljudje imeli kamnite serca! — In vendar — kdo bi verjel! — tudi to največje hudodelstvo je Bog odpustil. Kmalu potem namreč na binkoštni praznik so nekteri teh, ki so Jezusa križali, svoj greh spoznali in po Petrovem kerstu odpuščenje zadobili.

Če je pa Gospod Bog ta greh odpustil, ga pač ni greha, da bi ga odpustiti ne hotel! — Strašne grešnike je že zemlja nosila in jih še nosi. — Kajnu, ljudem o Noetovem času, Sodomljanom, prebivavcem Betzajde bi bil odpustil, ko bi se bili le poboljšati hotli. Tudi zdaj jih je, ki strašne grehe, morebiti hujše od Sodome doprinašajo, ki požigajo, moré, vsakoršno nečistost uganjajo, Božje rope delajo, — pa vendar jim je pripravljen odpustiti tisti dan, ko se spreobernejo. Zato pravi prerok: „Ako so vaši grehi rudeči kot škerlat, bodo beli kot sneg!“ Ja prav imaš sv. prerok, ni ga greha, da bi ga Bog odpustiti ne hotel. — Ali slišiš to, grešnik, grešnica! kaj se tedaj bojiš? kaj se obotavljaš? kaj čakaš?

Božje usmiljenje se kaže

2. v tem, kolikokrat nam Bog odpusti.

Če beremo zgodbo Izraelskega ljudstva, mora se nam res čudno zdeti, kako je mogel Bog tako terdovratnost in razžaljenje terpeti. Komaj jim je eno hudobijo odpustil, že so drugo naredili. Kolikokrat so ga popustili in njegove zapovedi in služili malikom in ptujim bogovom, — pa so začeli zopet k Bogu upiti, in Gospod jih je zopet in zopet uslišal in jim odpustil.

Pa poglejmo zdaj naše življenje. Marsikteri, marsiktera greši že 10, 20, 30 tudi 50 let zmiraj naprej, starim grehom nove priklada, in vendar Bog vselej odpusti, kolikokrat k njemu vpije, se kesa, spove in pokoro dela. Govori, grešnik, grešnica! kdaj si pri spovedi slišal ali slišala: Tvoji grehi ti ne bodo nikdar odpuščeni! Nobenkrat. Če so ti spovednik odvezo odrekli, bilo je to le za nekoliko časa, da si poboljšanje zares pokazal, pokazala. Ja res, naš Bog je Bog usmiljenja in pri njem je obilno odrešenje!

Božje usmiljenje se kaže

3. v tem, kako lahko nam odpusti.

Le pomislimo kaj je greh. Pomislimo, kdo je Bog, kdo smo mi. Bog neskončna svetost, ki mu ni nič bolj zopernega, kakor greh — in mi polni greha, tako rekoč iz samih grehov skup so-stavljeni; On vsegamogočen, ki zapoveduje morju in vetrovom, gromu in blisku, ki nas lahko stare, kakor ti červička pohodiš — in mi revne stvari, zgolj prah in pepel, se prederznemo, temu mogoč-nemu kralju nasproti ravnati! — Ali ni tedaj greh strašna prederz-nost? strašna hudobija? — Ali je mar mogoče, da bi nam Bog od-pustil? Ja odpustiti nam hoče, od manjšega do naj večega. Pa bomo morali veliko za to storiti? prositi? terpeti? Morebiti se bomo morali cele leta postiti, celi svet prehoditi, strašno ječo ter-peti, da nam bo odpuščeno?

Zaslužili bi pač vse to in še veliko več; pa usmiljeni Bog je s skesanim in potertim srcem zadovoljen in če sicer storimo, kar je v naši moči. Če storimo, kakor ta hlapec, če k spovednici po-kleknemo in ponižno prosimo: „Gospod poterpi z meno; vse bom plačal, vse bom poravnal in povernil, zanikernosti popravil, življenje poboljšal,“ — odpustil nam bo! Ker Bog ve, da tacega dolga tudi plačati ne moremo, tudi od nas tirjal ne bo, da le toliko storimo, kar je v naši moči; kar mi ne moremo, pa Jezusovo neskončno za-služenje poravna. Ali je tedaj mar res tako težko, odpusčanje pri usmiljenem Bogu zadobiti? Ó ne, ampak še lahko, prav lahko je, če le kdo resnično hoče.

Božje usmiljenje se kaže

4. v tem, da nam rad odpušča.

Če se človek od Boga odverne, če greši, ali ga Bog precej za-verže? Ne; še le za njim hodi, ga svari, kliče, na serce terka, da bi mu zopet odperl, svari ga po vesti, po svojih služabnikih, po sreči in nesreči. Gospod Bog rad odpušča.

In če grešnik nazaj pride, ali mora dolgo čakati, da bi ga Bog zopet sprejel? Bog mu še nasproti pride, ga objame in zopet za svojega otroka vzame. (Zgubljeni sin.) Gospod Bog rad odpušča.

Kaj je Jezus na zemlji delal? Kaj je storil z Magdaleno, s Petrom? Kaj s colnarji? Kaj je za grešnike nalašč postavil? Kaj še zdaj dela po svojih služabnikih, po spovednikih? — Res, Go-spod Bog rad odpušča.

Iz tega tedaj spoznamo, da je Bog neizrečeno usmiljen, tako, da bolj ne more biti. Njegovo usmiljenje je neizmerno, ker nam toliko odpušča, tolikokrat, tako lahko, tako rad odpušča.

Sklep.

Ljubi moji! pa me morate prav razumeti. Ko sem vam danes o Božjem usmiljenju pravil, tega nisem zavoljo tega storil, da bi

na ta račun Boga še bolj žalili, ampak da bi nehali, ga žaliti. Ravno to neskončno usmiljenje nas mora priganjati, da bomo Boga še bolj ljubili, da se bomo greha še bolj varovali. Če je tako usmiljen, ali nas ne bo sram, če se mu še dalej upiramo, če bi ga še pri vsem tem ne hotli ubogati in poslušati? Naj se tedaj nikdo na Božje usmiljenje napčno ne zanaša, nikar naj ne misli in govori, kakor jih med kristjani žalibog toliko stori: Saj je Bog usmiljen, bo že odpustil; le grešimo, saj bomo šli k spovedi; grešil sem, kaj se mi je pa hudega zgodilo! — Ne tako, kersčanski poslušalci! To bi se reklo prederzno nad Božjim usmiljenjem grešiti, to bi bil greh zoper sv. Duba — edini greh, kterega Bog ne odpusti. Ti si grešil, pa se na spoved zanašaj! Prav imaš; tudi odpuščanje boš zadobil; pa le, če bo tvoja spoved dobra. Dobra pa bo, če se boš res poboljšal. Glej, moj kristijan! davno si že grešil, pa le odlašaj k spovedi; in ko bi te tudi prosil, da pridi, te pred adventom ne bo. Ali če te tudi ne bo; vsaj zdaj nehaj grešiti, poboljšaj se že pred spovedjo, potem bo tvoja spoved dobra. — Kdor pa prederzno na Božje usmiljenje greši, kdor se z Božjim usmiljenjem tako rekoč norčuje, tak Božjega usmiljenja vreden ni, takega čaka tam ojstra pravica, ki ga bo pri sodbi zadela, kakor unega neusmiljenega hlapca. Ljubi kristijan! V sv. litanijah velikokrat molimo: „O Bog! kteremu je lastno, vselej se usmiliti in priznasti.“ Ja res je: Bog je neskončno usmiljen; pa ne zabimo besed sv. pisma: „Skesanega in potertega serca Bog ne bo zaver-gel.“ Amen.

Pridiga za god vseh svetnikov.

(Sv. nebesa; gov. J. A—st.)

„Veselite se, in od veselja poskakujte; ker je vaše plačilo obilno v nebesih.“

Mat. 5, 12.

V v o d.

Stari gerški pisavec, Hierokles po imeni, pripoveduje od nekega zlo neumnega človeka, ki je ob njegovem času živel in svojo hišo prodati hotel. Da bi jo bil pa ložej prodal, zderl je en kamen iz hišnega zida, da bi ga kupcem kazal. Ti naj iz tega kamna vidijo, kako velika, lepa in trdna da je hiša njegova. Se ve, da so ga povsod zasmehovali; zakaj iz enega samega kamna se ne da spoznati, kako lepa, velika in trdna da je kaka hiša. Druga bi

bila, ko bi bil kamen iz čistega zlata, in bi bil prodajavec zagotoviti mogel, da so vsi kamni v celi hiši iz takega zlata, potem bi bil gotovo dosti kupcev privabil. — Jaz sem se namenil, vam popisati, kako lepe in vesele so sv. nebesa, pa kakor uni človek, tako rekoč le en sam kamen za poskušnjo pokazati zamorem, in s sv. Pavlom moram spoznati: „Oko ni vidilo, uho ni slišalo, in v nobenega človeka serce ni prišlo, kaj je Bog tistim pripravil, kateri njega ljubijo.“ (I. Kor. 2, 9.) Vendar pa upam, da vam bom en zlat kamen nebeške lepote pokazati zamogel. Poslušajte!

Razlaga.

1. Nebeško veselje je veliko zavoljo lepega kraja.

Že zdaj se Kristusovo sv. Telo, in kakor cerkv. učniki sploh terdijo, tudi Marije prečiste Deyice spremenjeno telo v nebesih znajde. Po vstajenji mrtvih bodo vseh svetnikov spremenjene telesa v nebesih prebivale. Zatorej morajo, se ve da tak kraj biti, kjer bodo telesa prebivati mogle.

Sv. Fulgenci, škof v Nuspi, je prišel enkrat v Rim, in ko je obširno mesto, lepe velike cerkve in poslopja zagledal, začudil se je in zdihnil: O kako lepe morajo še le prebivališča zveličanih v nebesih biti, ko se že na zemlji tolika lepota najde! V resnici, lepšega in častitljivejšega se ne da misliti, kakor večne prebivališča nebeskega Jeruzalema. Sv. Janez je vidil enkrat to neizrečeno lepoto nebeških prebivališč, in jo tako popisuje: „Zamaknjen sem bil v duhu, in božji angelj me je peljal na veliko visoko goro, in mi je pokazal sveto mesto Jeruzalem, ktero je od Boga iz neba prišlo. In je imelo svetlobo božjo, in njegova luč je bila enaka dragemu kamnu Jaspis, kakor kristal. In je imelo velik in visok zid, kateri je imel dvanajst vrat, in pri vratih dvanajst angeljev, in imena zapisane, ktere so imena dvanajst rodov Izraelovih. Od solčnega izhoda troje vrata, in od severja troje vrata, in od juga troje vrata, in od zahoda troje vrata . . . In mesto je na štiri vogle zidano, in njegova dolgost je tako velika, kakor širokost . . . In njegov zid je bil zložen iz kamna Jaspis, mesto pa je bilo čisto zlato, kakor čisti kristal. In stebri mestnega zida so bili z vse sorte dragimi kamni osnaženi . . . In dvanajstere vrata so bile dvanajst biserov, vsake posebej; in vsake vrata so bile iz enega bisera, in ulice mestne so bile iz samega zlata, čistega in lesketčega kakor steklo na solncu. In tempeljna v njem nisem vidil, zakaj Gospod Bog vsegamogočni in Jagnje je njegov tempelj. In mesto ne potrebuje solnca, in mesca, da bi v njem svetila, zakaj svetlobo božja je tisto obsvetila, in njegovo svetilo je Jagnje.“ (Skrivn. razod. 21.) — O to mora biti pač lep pogled, ker sv. Janez vse, kar se le krasnega in dragega misliti da, v tej podobi ne-

beškega Jeruzalema zedinja! In te prebivališča bodo zveličani pre-jeli; to bo veselje, ki se ne da popisati!

V Parizu je nek silno bogat človek umerl, in je, ker ni imel ne žene, ne otrok, po svoji zadnji volji svoje neizmerne zaklade nekemu ubogemu človeku zapustil, ki mu je bil v daljni zlahti, in je delež od Pariza prebival. Mož, kteremu je bilo zadnjo voljo spolniti izročeno, je bil pošten in pravičen, in se je, kakor hitro je zadnje sporočilo odpečatenó bilo, precej na pot podal, da srečnemu dediču to veselo sporočilo prinese. Pride v vas, vpraša po možu, toda ta je že šest tednov zavoljo dolgov v ječi zapert. Torej precej hiti do njega, in ga v velikem siromaštvu najde. Pa mu ni povedal, zakaj ga obišče, samo to mu je naznanil, da je prišel iz ječe ga rešit; zakaj še preden je v ječo stopil, bil je že vse njegove dolge poplačal. Dobri kmet ni vedel, kako se svojemu rešniku zahvaliti. Spolnovavec zadnje volje pa mu je rekel: Je že vse dobro, vsedite se k meni na voz, da se skupaj v Pariz peljeva, tam vam hočem še bolj pomagati. Kmet se je vesel vsedel. V Parizu je dobil lepo oblačilo za njega narejeno; potlej ga je peljal v neko veliko poslopje, mu pokaže lepe izbe, dobro preskerbljene shrambe, cele skrinje zlatih in srebrnih posod, veliko zlata. Pamet je zastala dobremu možu, ker toliko bogastva še nikoli ni videl, in take bliščeče lepote. Ko mu je pa povedal, da vse to je njegovo premoženje, bil je ves sam iz sebe od samega veselja, ni hotel verjeti, je mislil, da sanja, je sem ter tje tekal, se smejal, jokal, od tal poskakoval, in se dolgo časa ni mogel zavediti.

Kaj bodo še le zveličani občutili, ko bodo iz ječe pozemeljskega življenja rešeni neizrekljivo lepe nebeške prebivališča ugledali, in jim njih spremljevalec angelj varh poreče: Te prebivališča so vaše! In vendar je to neizrečeno veselje le ena sama kaplja v nezmernem morji nebeške blagosti; zakaj svetniki ne bodo le samo lepe prebivališča imeli, ampak bodo tudi

2. vsega terpljenja rešeni, in to jih bo tudi neizrečeno veselilo.

Če v človeškem življenji nekoliko okoli sebe pogledamo, lahko vidimo, kako siromaško, spremenljivo in zginljivo je vse na tem svetu. Pervi glas, s kterim človek pri svojem rojstvu ta svet pozdravi, je jok, in kedar umira, v solzah vzame od njega slovó. „Težek jarm, pravi, Sirah, leži na Adamovih otrocih od dné njih rojstva do dné njih pokopa; nepokoj, skerbi, strah prihodnega, dan smerti in mnoge vperanja so delež vseh prebivavcev na zemlji od sedečega na tronu do oblečenega v hodniku.“ Slehernemu je privaga težka butara terpljenja. Na svetu je bilo in je zmiraj veliko križev, zmiraj veliko težav in nadlog, in meni se zdi, da ne bom preveč rekel, če rečem, da tega, kar vsi ljudje na svetu terpé, noben jezik povedati, in nobeno peró popisati ni vstanu in da, če bi vse solze, kar se jih na en dan pretoči, pristregli, bi jih celo je-

zero bilo, in da bi tako kakor potok memo nas teklo. Tukej zdi-hujejo reveži, ker nimajo še potrebnih oblačil in potrebnega živeža, tamkej po posteljah ječé in zdihujejo bolniki, med katerimi že eni cele leta ležé; tukej joka kaka mati, ker ji je smert kakega ljubega otroka vzela, in spet tamkej kak drugi, ker je zgubil svoje starše, ali pa kake druge dobre ljudi. Tukaj zdihuje žena čez hudobo in terdovratnost svojega moža, tamkej starši čez razuzdanost svojih otrok; tukej tožijo posli, tamkej predpostavljeni; tukej kmetje, tamkej vo-jaki, tako da ga ni stanu, in tudi ne dežele, da bi se reči moglo, da v tem ali unem stanu, v tej ali uni deželi ni nobenih težav in nobenega terpljenja. — Pa v nebesih bo vsega terpljenja na večno konec; tam bote vi, pošteni ljudje kmečkega stanu! ki morate od zgodnega jutra do poznega večera terdo delati in terpeti, za zmirej od svojega dela spočili in večno veselo nedeljo obhajali. „Srečni so, ki v Gospodu umerjejo, oni bodo od svojih del počivali.“ (Skriv. razod. 14, 13.) — „Solnce jih ne bo več peklo, tudi nobena vro-čina.“ (Skriv. razod. 7, 16.) Tam bote vi! ki zdaj žalujete, za zmirej potolaženi, „v nebesih, kakor pravi sveto pismo, bo Bog sam, — le pomislite, Bog sam bo vse solze od vaših oči obrisal,“ in vaše težko pa kratko terpljenje v večno veselje spremenil.

Na zemlji je pa še neko drugo terpljenje, veliko terpljenje, za katero pa veliko ljudi nič ne vé, in tudi vedeti noče; terpljenje, katero pobožne duše bolj kakor vsaka druga bolečina, ja še bolj kakor smert boli in straši; terpljenje, katero nam vsem ravno tako kakor nebеса, iz serca privoščim, in to terpljenje je — strah, da bi v največje in edino hudo, v smertni greh ne padli.

Dokler smo na zemlji, ostanemo ljudje, — slabostim podver-verženi ljudje; dokler smo ljudje, moramo s sv. Pavlom zdihovati: „Jaz revni človek, zdihuje on, jaz sicer dobro hočem; toda v sebi zmirej nagnjenje k hudemu čutim. Moje meso se vojskuje zoper mojega duha; zdaj pride od zunej, zdaj od znotrej skušnjava v greh. O da bi le kmalo razvezan bil! da bi le kmalo pri Jezusu v ne-besih biti mogel!“ David, mož po volji božji, je iz slabosti v ve-lik greh padel. Peter, skala, na katero je Zveličar svojo cerkev zi-dal, je pri svoji najboljši volji padel. Sv. Pavel pravi: „Kdor stoji, naj gleda, da ne pade.“ Zveličar sam nam vsem pravi: „Čujte in molite, da v skušnjavo ne padete.“ Mi vsak dan molimo, in mo-ramo zmiraj Boga prositi: „Nas ne vpelji v skušnjavo.“ Mi mo-ramo, z eno besedo, mi moramo kakor sv. Pavel pravi, „svoje zve-ličanje s strahom in trepetom delati.“ Tega strahu, tega terp-ljenja bo še le v nebesih konec. V nebesih ne bomo mogli več Boga žaliti; v nebesih ne bo nobene nevarnosti, nobene skušnjave v greh; v nebesih ni nobenih hudobnih, nobenih nevoščljivih in so-vražnih ljudi — v nebesih ni nobenih razuzdanih ljudi — nobenih zapeljivcev nedolžnosti. V nebesih ne bomo nič drugega delali, ka-kor Boga z vsemi angelji in svetniki hvalili in čistili; tam še le

bomo Boga prav iz celega serca ljubili, in v tej ljubezni večno, večno zveličani. Kdo je vstani to veselje zapopasti!

Ložej zapopasti in torej tudi ložej popisati je pa še drugo nebeško veselje, katero v tem obstoji, da bomo

3. svoje ljube, ki nam jih je nemila smert vzela, zopet videli.

Jakobovi sinovi so svojega mlajšega brata Jožefa v ptujo deželo prodali, njegovo pisano suknjico pomočili v kri kozliča, ki so ga zaklali, in jo očetu pokazali rekoč: Glejte to smo našli, morebiti je suknja vašega sinu? Oče jo je spoznal in rekel: Oh suknja je mojega sinu, silno huda zver je mojega Jožefa požerla! In od tistega časa ga je zmiraj mertvega objokoval.

Čez nekaj let navstane velika lakota, in njegovi sinovi so hodili v Egipt žito kupovat. Kar pridejo enkrat na dom, in rečejo: Oče, oče, Jožef, ki ga že petnajst let mertvega objokujete, živi. — O sinovi, o otroci, nikar vendar svojega starega očeta ne zasmehujte, nikar mu neusmiljeno rano ne ponavljajte! — Oče, mi vas ne zasmehujemo, Jožef resnično živi, mi smo ga vidili, smo ž njim govorili, egiptovski kralj je. — O Bog! to je prelepa sanja, jaz tega verjeti ne morem. — Oče! ni sanja, ni laž; le pogledjte drage darila, ki vam jih pošlje, le pogledjte kraljeve darove, s katerimi je nas obdaroval! — O Bog! preveč, preveč je to za-me! Vse moje želje so spolnjene. Le enkrat mi ga še videti daj, ljubčka mojega serca, in potlej rad umerjem. Otroci, sinovi, hitite, vzdignimo se k Jožefu mojemu. — Kmalo je starček s svojimi sinovi na Egiptovski meji, Jožef mu pride naproti; Jakob ga vidi svojega ljubega sina, ki ga je mertvega obžaloval, ga vidi visoko povzdignjenega zraven egiptovskega kraljevega trona, se ga oklene, ga objame in joka, serce mu hoče razpočiti od prevelikega veselja.

Pa kaj je to pozemeljsko veselje proti nebeškemu veselju! Tam bodo bogaboječi starši, svoje otroke, tam bo pokorni sin svojega dobrega očeta, tam bo pobožna hči svojo ljubo mater, tam bo prijatelj prijatelja, pobožni brat svojo bogaboječo sestro, dobri mož svojo sramožljivo ženo zopet našel; zopet našel v svetlobi nebeške časti; zopet našel ne le za nekaj časa, da bi se potlej žalostno ločili, ampak da bodo v neskončnem zveličanji vekomaj skupaj ostali. O neizmerno morje večnega veselja.

Od največega veselja vam pa še celo nič v misel nisem vzel, in to obstaja v tem, da bodo izvoljeni

4. Boga gledali. Mojzes je prosil Boga, da bi se mu videti dal, kakšen je: Pokaži mi svojo čast, mu reče; ali Bog mu odgovori: Vse dobro ti bom pokazal, mojega obraza pa ne boš mogel videti, zakaj nobeden človek me ne bo videl, in živ ostal; tvoje oko bi ne moglo prenesti moje lepote, in omagal, konec bi vzel. Pojdi vendar tje na uno skalo, in ti bom storil, kolikor moreš prenesti. Kedar pojde moja čast memo, te bom postavil v

jamo skale, in zakril s svojo desnico; in kedar memo odidem, vzel proč svojo roko, in me boš od zadej vidil, mojega obraza pa ne boš mogel videti. In to tako veliko čast božjo, moj kristjan, ki bi je Mojzes ne bil mogel prenesti, boš gledal v nebesih brez vsega prideržka, jo gledal vso, kakoršna in kolikor je je. Zdaj, pravi sveti Pavel, „vidimo le kakor skoz ogledalo, kakor v megli, takrat pa bomo (Boga) videli od obličja do obličja. — Zdaj (Boga) le nekoliko poznam, takrat pa ga bom spoznal, kakor sem bil sam spoznan.“ (I. Kor. 13, 12.) Spoznali bomo njegove lastnosti, kako je Bog od vekomej, kako povsod pričujoč, kako vsegamogočen, da vse iz nič storiti zamore, kako je neskončno dober, spoznali vse skrivnosti našega odrešenja, tudi celo skrivnost presv. Trojice! z eno besedo, vsi čudeži, vse skrivnosti, vse popolnurnosti božje, katerih nobeden človek zapopasti ne more, bodo pred nami odkrite, in nad njih pre-mišljevanjem se bomo vekomaj neizrečeno veselili.

In vse te veselja, od katerih sem vam zdaj govoril, ne bodo nikoli nehale, skoz celo večnost jih bodo izvoljeni vživali. „Ti jih boš s potokom svojega veselja napajal: zakaj pri tebi je studenec življenja,“ govori David k Bogu v 35. psalmu. Kdor iz potoka pije, nič ne pozna, kje je pil, zato ker precej spet nova voda pritaka; tako bo tudi v nebesih za vsakim veseljem spet novo nebeško veselje prišlo, zakaj Bog je večni vir vseh sladkost.

Sklep.

K Filipu, Macedonskemu kralju, je prišel Demades poslanec iz mesta Atene. Filip ga je k mizi povabil, in ga je med kosilom spraševal, kako veliko, lepo in bogato je to mesto Aten. Demades mu je mesto Atene le po verhoma na mizo zrisal, nekoliko mu je pa z besedo popisal, kako veliko in lepo da je mesto. Kakor slaba in nepopolnoma je tudi ta podoba bila, vendar so se tako močne želje v kralju Filipu vnele, da je na ves glas rekel. „To mesto mora moje biti, naj velja kar rado, kri, ogenj, meč ali zlato!“ —

Kristjani! zrisal sem tudi jaz vam, če tudi le nepopolnoma, le poverhoma, nebeško mesto, nebeški Jeruzalem, in spoznali ste lahko, da si boljšega, lepšega in prijetnišega kraja še misliti ne moremo, kakor so nebesa; zato tudi mi recimo kakor kralj Filip: Naj velja kar rado, nebesa morajo naše biti!

Tamkej bo Gospod Bog svoje zveste služabnike po vseh njih željah neizrečeno bogate storil, tamkej bodo od vseh svojih težav in nadlog in od vsega terpljenja za vselej rešeni; tamkej se jim ne bo treba več bati, da bi v greh padli in Boga žalili: Naj velja kar rado, nebesa morajo naše biti!

Našli se bodo tam spet, ktere je bila grozovitna smert ločila, videli se bodo spet in sicer v neizrečeni lepoti za vselej, za celo večnost skupej ostali, ker tam smerti ne bo več, da bi jih ločila,

in gledali in vživali bodo Boga, svojega najboljšega Očeta, in se ž njim brez konca veselili: Naj velja kar rado, nebesa morajo naše biti!

Naj velja še toliko vojskovanja s skušnjavami, še toliko zatajevanja in premagovanja hudega nagnjenja, še toliko skerbi, da voljo tako dobrega in bogatega Očeta na tanko dopolnujemo, da se greha obvarujemo, in da se za spokorjene pregrehe resnično spokorimo; naj velja kar rado, če nam modri pravični Bog zdaj tudi še toliko težav, križev in bolečin naklada, po Jezusovem zgledu jih hočemo voljno in poterpežljivo prenašati: Naj velja kar rado, nebesa morajo naše biti! Amen.

Pridiga za XXII. pobinkoštno nedeljo.

(Dajmo Bogu, kar je božjega; gov. L. F.)

„Dajte Bogu, kar je božjega.“
Mat. 22, 21.

V v o d.

Vse, kar je na svetu, vse kar živi, lazi in hodi, vse išče in si želi, kar mu gre; vsak hoče svoje in dokler nima tega, kar mu gre, ni zadovoljen, še manj pa srečen. Deni červička v suhi prah, ali pa na pekoče solnce in vidil boš, kako se zvija in kerči, kako se potruja, da bi prišel spet v hladno, vlažno perst. Verzi ribo iz vode, da bo prišla na suho, in jela se bo premetavati, dokler bo imela kaj moči, zato ker nima tega, kar jej gre. — Tudi človek si želi tega, kar mu gre; vsak hoče imeti svoje, t. j. vse, kar mu gre po božji naredbi in človeški pravici. Po božji naredbi mu gre živež in obleka — jesti in piti, da si življenje ohrani; — po človeški pravici mu gre, kar si zasluži in je njegova lastnina.

Rokodelec in delavec, ki je delal celi teden, hoče po storjenem delu svojo plačo in če je ne dobi, postane nevoljen. Posel, ki služi celo leto pridno in zvesto, hoče konec leta svojo mezdo. Kmet, ki proda žito, živino ali drugo blago, tudi on hoče imeti svoje ob času; torej vse, kar le na svetu živi, lazi in hodi, vse hoče imeti svoje, ali kar mu gre.

Zdaj je pa še Eden nad svetom, ktereга je tudi celi svet in vse, kar je na njem, tudi On hoče imeti, kar mu gre. Ta, ki hoče tudi imeti svoje, je Bog in Oče nebeški; On nas je stvaril, zatoorej

je naš Gospod; On nas je odrešil, zatorej je naš Gospod; On je naš dobitnik, vse imamo le po njegovi neskončni dobroti, zatorej je naš Gospod in naš Oče; njegovi smo vsi, njegovo je vse; zatorej gre njemu vse.

Zato pa uči tudi njegov edinorojeni Sin v današnjem evangelji: „Dajte Bogu, kar je Božjega.“ Da prelubi! dajmo Bogu, kar je božjega in Bog bo de nam dal, kar gre; ta veliki nauk si ne moremo nikoli zadosti vtisniti v serce. Danes ga hočemo premišljevati z Jezusovo pomočjo! Pripravite se!

Razlaga.

Farizeji so Jezusa skušali, njega vprašaje: Ali se sme dacija dajati cesarju, ali ne? Jezus pa jim odverne: Pokažite mi daci denar, čigava je podoba in napis? Podoba in napis sta bila cesarjeva. Zatorej reče: Dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je božjega — to je: vsakemu svoje!

Človek! kristjan! ktereга podoba si pa ti? Sveto pismo veli: Ko je Bog človeka vstvaril, vstvaril ga je po svoji podobi. Božja podoba smo, to je naša najviša čest; naša pamet, naš um je podoba najvišega uma; naša volja je podoba najsvetejše volje božje, — varujmo se, da ne oskrunimo ali vkončamo podobe božje v nas. Božji smo, ker je nas stvaril po božji podobi; božji smo, ker vse svoje moči imamo le po Njem. On nas ni potreboval, stvaril nas je iz gole ljubezni; v Njegovi oblasti smo danes in jutre, vsaki dan, vsako uro svojega življenja; On le migne in nas ni več med živimi. Božji smo vsi, božje je vse, kar nas obdaja, kar je na svetu; zato dajmo Bogu, kar je božjega. Dajmo Bogu, kar smo mu dolžni dati, najprej: vero, upanje, ljubezen, potem čast in pokorščino.

1. Dajmo Bogu: a) vero t. j. verujmo trdno, kar nam je Bog razodel, in kar nas sveta kerščanska katoliška cerkev verovati uči. Naša pamet, naše serce si želita zvedeti večnih resnic; pa naša pamet je oslABLJENA, do nebeških resnic se vzdigniti ne more. Zategadel je pa ljubezen božja nam na pomoč pritekla in Bog nam je razodel tistih resnic, ktere je človeku vedeti treba, in postavil je katoliško cerkev, da jih nas vedno uči. Te resnice moraš kristjan zares imeti, ker jih nam je razodel Bog neskončno in vselej resnični, ki ne more legati, in neskončno dobrotljivi, ki nam vselej dobro hoče. Pervo torej, kar smo Bogu dolžni je sveta vera, — zato je tudi vera človeku najpotrebniša in Kristus sam je učil: „Kdor veruje in je kerščen, bo zveličan; kdor pa (po lastni krivdi ali zadolženji) ne veruje, bo pogubljen.“ (Mark. 16, 6.) Kdor veruje to, kar je Bog razodel, in kar sveta cerkev uči, on daje Bogu, kar je božjega; kdor pa ne veruje, Bogu ne da, kar je Njega. O koliko jih je, ki ne dajo Bogu, kar njemu gre, ker nočejo verovati, temuč vero še zaničujejo, sovražijo, zamučujejo in ta strašna kuga, po

vsej pravici jej tako rečem, se razširja čedalje več po deželah in že tudi po kmetih. Kuga sem djal, zatorej, ker se naleze in po nalezljivosti razširja. Človek, ki še misliti ni se učil, ki še pol pameti ali uma nima vkup, ki tiči še v otročjih čevljih, kar pamet zadene, misli, da mu ni treba več vere, da se sme ž njo že norčevati. Dokler je človek zdrav in mu dobro gre, tedaj je lahko norčevati se z vero ali brez nje biti; kedar pa nastopijo britke ure ali večnost na vrata terka, tedaj bi človek rad veroval, ko bi le še to milost imel od Boga. — Dokler je bil Napoleon I. v svoji sreči, slavi in mogočnosti se za vero in cerkev ni mnogo zmenil. Zatiral je cerkev, njene pravice in njenega poglavarja, papeža Pija VI. in VII. Ko je pa zatonila zvezda njegove sreče in je bival kot jetnik na pustem otoku sredi neskončnega morja, je jel spet premišljevati resnice svete vere.

Sam prosi, da mu pošljejo duhovnika, pred katerim se spove in kateri je maševal v njegovi hiši. Ko čuti, da se mu bliža smert, prosi zdravnike, naj odstopijo, k duhovnu pa govori: Jaz verujem v Boga; jaz sem rojen v kat. cerkvi, spolnovati hočem dolžnosti, ktere nam nalaga, in prejeti ssv. zakramente, ktere nam deli. Sam še potem prosi, naj sv. Rešnje Telo izpostavi na oltarji, pripravljenem v bližnji sobi, reki: Sam dvomim, da bi se Bogu dopadlo, meni še zdravja podeliti. Prositi pa vendar še hočem; napravite 40 urno molitev. — Napoleon I. je umerl kot dober kristjan. In marsikteri človek, ki v zdravji in sreči nič noče slišati o veri, bi poznej še rad veroval in z Bogom se spravil, ko bi le to milost od Boga imel. Zato, ljubi kristjani! dajte Bogu, kar je božjega, verujte v njega, in vse, kar je razodel in katoliška cerkev nas verovati uči.

b) U p a j m o v B o g a, ker je do nas tako doberljiv, je neskončno zvest in resničen, da vse spolnuje, kar obljubi ali zažuga, ker je vsemogočen. Jeremija prerok je govoril: „Srečen človek, kteri zaupa v Gospoda in je Gospod njegovo upanje,“ (17, 7.) in apost. Pavel izkliče: „Če je Bog z nami, kdo bi kaj zamogel zoper nas.“ (Rim. 8, 41.)

Terdno, močno in živo zaupanje, zaupanje po Kristusovem zasluženju, hoče Bog od nas, ali tega terdnega, močnega, živega zaupanja kako malo ga je med nami in sploh med kristjani. Bog nam ni nikdar obljubil, da nam bo dal vse, kar hočemo ali si želimo; obljubil nam je le dati večno zveličanje in milost božjo in vse, kar nam služiti more k večnemu zveličanju. Mnogo ljudi hoče, prav po otroško vse, kar si zmisljo, in če jim Bog ne da, kar hočejo, padejo v nezaupnost ali celo v obupnost; eno kakor drugo je greh. Kdor ne zaupa, ali prederzno zaupa ali celo obupa, on se pregreši zoper Boga, ker mu ne da, kar mu gre, pravo, živo, močno in terdno zaupanje po Jezusovem zasluženju.

c) D a j m o B o g u l j u b e z e n, ker je najpopolnša in najviša dobrota, torej naše ljubezni najvrednša; ker nas je on prej

ljubil, kakor smo ga mi ljubiti mogli in je svojega Sina za nas v smert dal; (Jan. 3, 16. in I. Jan. 4, 19.) ker nas vsaki dan ob-sipa z dušnimi in telesnimi dobrotami in nam sam zapoveduje, da ga ljubimo. „Ljubiti Boga iz celega svojega serca, iz cele svoje duše, iz vse svoje moči, učil je Jezus, je prva in najviša zapoved; zato je pa tudi ljubezen do Boga naša najsvetejša dolžnost in prva čednost, brez ktore ni nobene druge kerš. čednosti. „Kdor ne ljubi, je v smerti,“ in spet na drugem mestu uči sv. Pavel: „Zdaj ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje, največe med temi je ljubezen.“ (Kor. 3, 13.)

Kako in v čem se kaže ljubezen do Boga? V tem, da se veselimo njega in njegove česti, da mu želimo dopasti in njegovo voljo spolnovati, da se bojimo ga žaliti z grehi in hudobijami, in da si želimo enkrat priti v njegovo bližnjavo v svetem raj. — Vprašajmo se, ali damo Bogu to ljubezen, ktera mu gre? Največo ljubezen dolžni smo Bogu; človek pa ljubi vse več, kot Boga. On ljubi sebe, in išče le svojo čest, Bogu pa jo odreče. Človek ljubi vse stvari in po njih vseh več hrepeni, kakor po Bogu. Če zgubimo še tako malo reč, smo žalostni, po zgubi božji nam ni žal; žaliti človeka se bojimo, Boga žaliti nas ni strah. Nekteri pa Boga že sovražijo in to svoje sovrašтво razodevajo prav po satansko z očitnim bogokletstvom. Bog nas vari te strašne pregrehe, v ktero človek zabrede, ako Bogu ne da, kar mu gre in ga ljubiti neha. Zatorej dajmo Bogu, kar mu gre, ljubezen čez vse.

d) Dajmo Bogu najvišo čest, to je: molimo Boga in čestimo ga. Že na svetu spoštujemo dobre ljudi, čestimo imenitne in se priklanjamo mogočnim. Bog je najboljši oče, najviši Gospod, najmogočniji, ker je kralj vseh kraljev in vladarjev. Njemu gre najviša čest, ktero mu skazemo z molitvijo. „Vsa dežela naj te moli, o Gospod in naj čest prepeva tvojemu imenu,“ pel je kralj David. Jezus pa je rekel: „Gospoda tvojega Boga moraš moliti in njemu služiti,“ in sv. Pavel (I. Tim. 1, 17.): „Bogu, večnemu kralju — bodi čest in hvala vekomaj.“ Moliti Boga, in ga v molitvi čestiti, se mu zahvaliti, ga prositi za vse potrebe in odpuščanja grehov, to je vsakega kristjana najsvetejša dolžnost; molitev je kristijanu potrebna, kakor je telesu potreben kruh za živež, tako je duši potrebna molitev. Kdor ne zna moliti, ne zna prav živeti. Kdor Boga noče prositi, se mu noče zahvaljevati. Kako bi bil vreden božjih dobrot? Moliti moramo domá ali sami ali z družino, moliti v cerkvi v družbi z drugimi kristjani; tudi delo naše naj bode molitev. — Kako se pa spolnuje ta dolžnost? Koliko jih je, da ne storijo niti križa, niti molitvice, leto in dan! ne doma, ne v cerkvi, ne sami, ne z družino! Koliko jih je, da ne pridejo v cerkev Boga čestit, dolge, dolge leta ne! Koliko jih je, ki prejmejo dobrote božje brez vse zahvale, kakor da bi Bog bil dolžen jih dajati! Ne

bodimo tako nehvaležni; Bog je do nas neskončno dobrotljiv, je naš oče, Gospod in Bog, zatorej čestimo in molimo ga.

e) Dajmo Bogu, kar mu gre; b o d i m o m u p o k o r n i. Kristus je rekel: „Vi ste moji prijatelji, ako storite, kar vam zapovem.“ (Jan. 15. 14.) V svoji modrosti Bog ve, kaj nam je treba, kaj nam more služiti v večno srečo, mi po svoji kratki pameti tega ne previdimo, zatorej izročimo se božji volji in bodimo mu pokorni. Prav lepo pove nam sv. Avguštin: „Glej angelj uboga Boga vse; ti pa, ki si le prah in živež červičem — ti mu nisi pokoren; brezumne stvari ubogajo Boga, ti pa, ki si um od njega prejel, nasprotuješ Bogu.“ (Sv. Avg. vern. 7.) Pomisli kristjan! kako zlo se Bogu zameriš, ako njegovi volji in njegovim naredbam nasprotuješ. Vse stvari služijo Bogu, ti pa mu služiti nočeš.

f) Dajmo Bogu, kar je božjega: d a j m o B o g u s v e t o n e d e l j o i n p r a z n i k e. Že v začetku sveta, ko je Bog stvaril nebo in zemljo in vse stvari, je stvarjenje dokončal v 6 dnevih; 7. dan pa je počival in s tem ljudem na znanje dal, pa tudi očitno svojo voljo razodel: naj tudi človek le 6 dni v tednu dela, 7. dan pa počiva. „Spomni se, da posvečuješ saboto.“ Mnogokrat je Bog to svojo voljo ljudem oznanjati ukazal: „Posvečujte mojo saboto, da bode znamenje med menoj in vami.“ V kamnito tablo je zapisal to svojo zapoved.

Srečo in blagoslov je obljubil tem, kateri to zapoved spolnujejo, nasproti pa žugal kazni in jih pošiljal tem, ki so jo prelamljali. Tako sveta je bila sabota v starem testamentu; kar je pa bila sabota v star. test., to nam je nedelja v novem testamentu. Gospodov dan, Bogu posvečen in človeku dan za počitek in božjo čest. Sto in sto let so ljudje in vsi pravoverni kristjani posvečevali nedeljo, počivali od dela in jo obračali v božjo čest in k dušnemu zveličanju; in ljudje so imeli jesti in piti, obleko in druge potrebe, srečo in veselje; nobenemu ni prišlo na misel, da bi nedelja bila ljudem na škodo, v nesrečo ali v pohujšanje. Še le dandanešnje dni so zapazili premodri ljudje na to, da se nedelja ne sme posvečevati, da bi si ljudje mogli več služiti. Zato jim pa ni več sveta nedelja, ni svet noben god; in če so druge dni doma, nedeljo morajo na cesto, kar bi druge dni lahko storili, to najraje storijo nedeljo. Jaz pa še nisem videl nikoli, da bi taki oskrunjevalci Gospodovega dné bili s tem obogateli, ali si kaj pomagali; pač sem pa videl že dosti jih obožati. Gospodu ne dajo, kar mu gre, zato jim tudi Bog ne daje, kar bi potrebovali, — svojega žegna nebeskega. Kristjani dajte Bogu, kar je božjega, dajte mu nedeljo, ker je njegov dan.

g) Dajmo in pustimo Bogu, kar je njega, to je: kar je njemu bilo posvečeno in darovano. Bili so lepi časi, časi žive ljubezni do Boga in bližnjega, ko so naši predstarejši Bogu v čest zidali lepe cerkve, Bogu v čest darovali k cerkvam lepe

mešne obleke, dragocene kelihe, monštrance, da se je božja služba spodobno in vredno opravljala. Bogu v čest so darovali posestva, polja, ngrade, da so se ž njih zderževale cerkve, da so imeli vžitek in plačo služabniki cerkve in tudi pomoč ubogi. Bili so to lepi časi, ko so se za uboge, bolnike in sirote zidali špitali in hiše za uboge, da so v njih bili reveži oskerbljeni in postreženi. Te cerkve, posestva, hiše so, bi rekel, božja lastnina. Kaj pa se zdaj godi? Kar so pobožni predstarejši zidali, njih unuci podirajo, kar so oni v božjo čest darovali, ti kradejo ali jemljejo; vsak bi rad obogatel iz tega premoženja in ne pomislijo, da delajo s tem strašno krivico, ker jemljejo Bogu, kar je njega. Bog ne daj, da bi se kedaj vas polastila taka misel. Vsaka lastnina mora biti sveta, najsvetejša pa božja lastnina. Dajmo in pustimo vsakemu, kar mu gre — tudi Bogu, kar je božjega.

Sklep.

Dajmo Bogu, kar je božjega, to je zlati nauk, kateri naj bode nam vodilo vse naše žive dni; dajmo Bogu vero, upanje, ljubezen, dajmo Bogu čest in pokorščino; dajmo Bogu sveto nedeljo in praznik, pustimo Bogu, kar je njegovega, njemu posvečene reči in posestva, — potem bo Bog tudi nam dal, kar nam gre: živež, obleko, zdravje in veselje, svojo milost in svoj blagor na tem svetu, — večno veselje pa v nebesih. Čudno se bo vam zdelo, da sem vas le to učil, dajmo Bogu, kar je božjega; — v evangelju pa stoji tudi: dajte cesarju, kar je cesarjevega. Zakaj od tega nisem nič omenil? Ali mar ne želim, da bi se tudi cesarju dajalo, kar je cesarjevega in vsakemu, kar mu gre? Da, vse to želim in vendar rečem še enkrat: Dajte Bogu, kar je božjega, potem bo prejel vsak, kar mu gre. Kdor je dober kristjan, on daje cesarju, in vsakemu, kar mu gre, — ker ve, da imajo cesarji in kralji oblast od Boga, — zato jim je pokoren, jih spoštuje, plačuje svoje davke, za nje moli. Kdor pa Bogu ne da, kar je božjega — on tudi cesarju ne da, kar je njega — in tudi drugim ne da. — Zatoraj dajmo Bogu, kar je božjega! Amen.

Pridiga na vernih duš dan.

(Grobovi — naši pridigarji; gov. S. J—n.)

„Boljše je iti v hišo žalovanja, kakor v hišo gostije; ker v uni se spomni konca vseh ljudi, in živi si vzame k sercu.“
Prid, 7, 3.

V v o d.

V življenju sv. Gregorja se bere o nekem mladenču, ki se od pregrešnega znanja ni dal odverniti; opominjali in svarili so ga, pa vse je bilo zastonj. Starši in prijatelji, spovedniki in duhovni, da! sv. Gregorij sam so zanj molili; prosili in ga zarotili, naj se svoje uboge duše usmili; — vse zastonj. Še potem, ko Bog sam vmes stopi in ljubljeno osebo nagle smerti v cvetji življenja stori zibniti v hladni grob, še potem ne zapusti nesrečnega, zaslepljenega mladenča njegova divja strast, ki mu razjeda dušo in telo. — Tu moli sv. Gregor s serčno gorečnostjo k Bogu za dušo nesrečnega mladenča, in v zaupanju na božjo pomoč ga prime za roko, ga pelje k grobu umerle, ter jo stori izkopati. Mladeneč vidivši tisto, katero je poprej v pregrešni ljubezni molil, polno červov in trohnobe, se ves strese in hoče bežati; pa sv. Gregor pravi: „Nikar ne beži, pridi sem, prav blizu pridi in dobro poglej, kaj si ljubil!“ In pogled na mervto v grobu ga je z božjo pomočjo ozdravil, vse svoje žive dni je posvetil Bogu in svoji duši v ostri pokori. —

Pogled na grobe je pretresljiv, pa poln lepih nauk. Sv. mati katoliška cerkev nas danes pelje na-nje, da bi imeli priložnost prav spoznati, kako minljivo je vse posvetno, da bi se živo spominjali lastne smerti. Tukaj počivajo naši dragi prijatelji, sorodniki in bratje, tu ležijo bogati in revni, mladi in stari. Kje je lepota, imenitnost in bogastvo, na kar so toliko zidali? Oj, vse krije ravno tista perst, vsi se bodo v prah zdrobili, iz katerega so vzeti! Tudi jaz bom enkrat med njimi ležal — morebiti kmalu, bom prah postal, kakor oni! Predragi! ni ga skoraj dneva v letu koristnišega za dušno zveličanje naše, kakor današnji, če ga prav obhajamo! Danes je naše serce posebno pripravno za dobre sklepe, če jih le hočemo tudi obujati! Danes so rajni naši najboljši pridigarji za pravo, modro življenje, ko bi jih le hotli poslušati! Poslušajmo jih, stopimo na merzli grob, ki jih krije in čujmo, kaj nam pravijo! Rečem tedaj:

1. Mi se moramo od mervvih učiti; in
 2. mi moramo za mervte moliti. Poslušajte!
- Slovenski Prijatelj.

I. del.

„Boljše je iti v hišo žalovanja, kakor v hišo gostije; ker v uni se spomni konca vseh ljudi, in živi si vzame k srcu.“ (Pridig. 7, 3.) Naša mati, sv. katoliška cerkev, nas pelje danes v hišo žalovanja, na grobe naših ljubih mertvih, da nam dá priložnost pre-mišljevat, kako minljivo da je vse posvetno in se spominjati, da bode tudi nam skoraj konec. Pridi sem, kerščanska duša! pridi k grobu, misli si, da si v njegovi tmimi in uči se:

1. Kako minljivo in nečimerno je vse posvetno! Dokler je človek mlad, zdrav in močen, oj, kako je zaslepljen! Vse misli in želje le na-se, na svoj život obrača! Ta mora dobiti, kar-koli poželi, on mora izverstno jesti in piti, dostikrat čez mero, če tudi gospodarstvo škodo terpi, če tudi otroci in žena stradajo in si lačne perste glodajo!

a) Pojdi tje, ti požreš než, čigar Bog je trebuh, pojdi tje danes na grob tacega, ki je živel, kakor zdaj ti, in prašaj ga, kaj mu je koristilo? Ako bi mogel govoriti, zaklical bi ti iz črnega groba: „Priatelj! ne bodi tako nespamenten, moj izgled naj te gine. Glej, kaj sem imel od tega, da sem živel le za svoje telo? Nič, le červom sem pripravil prav mastno jed. Z nezmernostjo sem prikrajšal svoje življenje in strašna odgovornost me je čakala pred ostrim sodnikom. O ne bodi še ti tako nespameten! Ravno tisto pot, kakor jaz, boš moral tudi ti iti; tvoje telo bo zibnilo v temni grob in segnilo! Spreglej tedaj in uči se od mene modrosti!“

b) Pojdi tje k grobu, ti prevzeta mladina, ki se tolikanj ponašaš s telesno lepoto, ki ne veš, kako bi svoje telo zadosti nakinčala in do zadnjega vinarja vse izdajaš za nič vredne cunje, da bi le svetu dopadla, — pojdi tje na grob in glej kakošen konec bo vse to imelo. Poglej eno mertvaško glavo za drugo, vse so enake, nobena ni lepša od druge, vsaka se ti studi; in taka ostudna mertvaška glava boš enkrat tudi ti! Ti zdaj cvetiš kakor lepa rožica; pa ne zabi: Kmalo pride jesenski veter in oropa rožico njenega perja. Kmalo pride tudi zate jesen; ledena roka smertna te odterže, ti zibneš v grob, in boš, kar so téle, tvoj zdaj tako lepi život glodajo nagnjusni červi. Proč tedaj z vso prevzetnostjo! Spreglej in vidi kaj te čaka! Komaj bo duša iz tebe, komaj boš merzla in terda, že se te bojijo; nihče noče biti sam pri tebi. Tvoji prijatelji, ja tvoji domači komaj čakajo ure, da te k grobu nesó; tisti pa, ki so se ti tolikanj prilizovali in ti častitali, še pogledati te ne marajo. Glej konec tvoje lepote, kateri zdaj tako pregrešno strežeš, svojo edino neumerjočo tako drago odkupljeno dušo pa zanemarjaš in pogubljavaš!

c) Pojdi k grobu, ti lakomnež, ki nimaš nikoli dosti, ki še sam sebi ničesar ne privoščiš, kakor da ti je za zmirom na tem svetu živeti, — pridi sem k grobu in glej, kaj ti bo ostalo! Nič

kot mrtvaško obleko ti bodo dali seboj, in to po navadi najslabšo, kar si v življenji nosil. V življenji ti je bila tvoja hiša, ja skoraj ves svet premajhen, zdaj pa dobiš hišo prav ozko in tesno, zbito s štirimi plohi ali dilami. Tvoja postelja ti ni bila nikoli dosti mehka, zdaj ti bo za posteljo kupec oblanec, ki ga pod glavo dobiš. Nobena njiva noben travnik ti ni bil dosti velik, zdaj si zadovoljen z majhnim koščekom, ki je zadosti za jamo, šest čevljev dolgo in tri široko, in tu zdaj ležiš, zadovoljen s peščico zemlje, ki ti jo v grob veržejo! Ti, ki v življenji z nikomur nisi mogel v miru živeti, tukaj zdaj pokojno in mirno ležiš tudi zraven najhujšega sovražnika. Kje je tvoja bogatija? Oh, vse te je zapustilo!

d) Ubogi človek se zanaša zmiraj na take, katerim bi naj manje smel upati! Išče si prijateljev in pri njih pomoči in sveta v nadlogah, nanje se zanaša, zraven pa pozabi na edinopravega, najboljšega in odkritoserčnega prijatelja, na Boga! Kako malo se smeš, o kristijan, na ljudi zanašati! Danes tvoj najboljši prijatelj, je jutri tvoj najbolj zagrizeni sovražnik; ta, ki v sreči vse obeta, v potrebi te popusti! In če ti tudi v življenji ostanejo prijatelji zvesti, pride po te smert, v večnost ne more nobeden namesto tebe iti, in bi tudi ne šel, ko bi tudi mogoče bilo; tukaj mine največje prijateljstvo. Oni se jokajo po tebi in kedar umerješ, spremijo te tudi do groba; pa komaj te je hladna zemlja zakrila, že gredo narazen, in v štirinajstih dneh se že nobeden več na te ne spomni, zapuščen ležiš na tistem pokopališču!

To nas učijo grobi naših ljubih mrtvih. „Glej, o človek!“ nam kličejo, tak je tvoj konec: smert, grob, trohnoba! Tukaj je enakost, kakor nikjer drugod! tukaj ležijo otroci, mladenčiči, dekleta, možje in žene, vdove in starčki vsi eden pri drugem. Tukaj ni nobenega razločka stanu: Bogati, revni, imenitni ali nizkega stanu vsi vkup počivajo. Kdo more razločiti ostanke in kosti umerlih? Kdo more reči: Ta roka je bogatina, una berača, ta glava učenega, una neučenega? Nobeden. Enak je prah, enake so kosti! Tako nas grobovi učijo minljivost vsega posvetnega. In kaj pride za njo?

Dolga brezkončna večnost: in oj! kakošna bo ta, če le za ta svet, le za svoje telo skerbiš, na svojo dušo, na Boga pa pozabiš? O kerščanska duša! spoznaj že enkrat, kaj je za te najbolje in kaj ti nihče v večnosti ne more vzeti! Glej, le dobre dela pojdejo s teboj, le tvoj Bog, če si ga v življenji ljubil, te tudi v smerti in v grobu ne bo zapustil, bo tvoj najboljši prijatelj vso dolgo večnost.

S kom tedaj jo boš deržal? Ali s svetom in njegovimi sladnostmi, ki te zapustijo, ali z Bogom, ki na vekomaj ostane? Kerščanska duša! Okleni se svojega Boga, spoľnuj njegove zapovedi;

potem boš lahko enkrat vse posvetno zapustil; ker te bo vse kaj boljšega in večega v večnosti čakalo!

Učimo se pa tudi od ljubih umerlih zanje moliti.

II. del.

Zakaj obhajamo današnji dan? Zakaj je danes v cerkvi vse černo oblečeno in zakaj se čuje le resno žalostno petje? Ali morda zato, da bi se britki spomini na ljube ranjke nam zopet ponovili? O ne! Cerkev nas s tem opominja k molitvi za mertve. Ona dobro vé, da veliko njenih sicer v gnadi božji umerlih otrok vendar še ni spuščenih pred obličje najboljšega Očeta v nebesih, ker še niso očiščeni vseh madežev. Ona pa tudi vé, da jim mi s priprošnjo, zlasti pa z daritvijo sv. maše moremo pomagati; zatoraj nas hoče nagniti k usmiljenju in nas vabi k molitvi za-nje.

Ljubi moji! veliko duš naših ljubih rajnih morebiti terpi tam kaj v vicah, one si ne morejo pomagati, ampak le terpeti in s terpljenjem božji pravici zadostiti! Mi pa jim lahko pomagamo z molitvijo, z dobrimi deli, zlasti pa z nekervavo daritvijo nove zaveze. K temu nas veže že

a) kerščanska ljubezen do bližnjega. Saj so vse duše v vicah naši bratje in sestre, ktere je vstvaril ravno tisti Oče v nebesih, kot nas, ktere so odrešene z ravno tisto drago kervjo, kakor mi, in vsi smo poklicani ž njimi ravno tisto nebeško veselje uživati. Da to dolžnost izpolnimo, nas mora priganjati

b) naša lastna korist in dobiček. Kdo vé, kako kmalo nas položijo v grob? Ali ne more božja ojstra pravičnost tudi nas v vice obsoditi, da tamkaj veliko in dolgo terpimo? Oj, na žive, na prijatelje, ja še na otroke se mnogokrati ni zanašati dosti; „umerl — pozabljen!“ je le prerresničen pregovor. Kdo nam bo tedaj pomagal? Duše tistih, kterim mi zdaj pomagamo iz terpljenja v vicah priti pred božje obličje, ne bodo nehale v nebesih za nas Boga prositi, da bi kmalu bili rešeni iz strašnega ognja in prišli v nebeško veselje.

c) K molitvi za mertve nas pa vežejo še drugi razlogi. Gotovo ima vsak izmed nas danes obžalovati serčno ljubljenega ranjkega in je tedaj zavezan za-nj moliti. Sin, hči! danes se spominjaš prav posebno svojih preljubih starišev! Kaj niso oni vse za te storili, kako so te ljubili, koliko dolgih noči so zavoljo tebe prečuli, koliko potov so za te storili, koliko britkih solz zavoljo tebe pretakali, oj kako so zdihovali in tarnali, koliko terdo zasluženih goldinarjev so za te potrosili! Zdaj, ko jih več nimaš, še le prav čutiš, kaj so ti bili. Če so bili prav revni, in ti niso mogli pomagati, če tudi zdaj njihove pomoči morda ne potrebuješ, vendar so ti bili v vseh potrebah najzvestejši svetovalci, najboljši prijatelji, po vsem širokem svetu ne najdeš ne enega tako zvestega in odkrito-serčnega, kakor so bili tvoji ljubi stariši. Ko bi še živeli, gotovo

bi jim pomagal, kjer bi mogel. Glej! ti jim lahko pomagaš tamkaj v večnosti. Ti jim moreš pomagati danes posebno in skoz celo osmino. Morebiti se pokorijo še v vicah in čakajo tvoje molitve, da bodo terpljenja rešeni! — —

Ljubi zakonski mož, zakonska žena! Tebi je gospod vzel ženo, tebi moža, s katerim si dolgo let v miru in ljubezni živela! Veliko britkih solz si že pretočil in zlasti danes ti spet oči zalivajo, ko se na-nj spominjaš; pa potolaži svojo boleost, vstavi solze, ki ne morejo ranjkemu nič pomagati! Le molitev ga bo rešila iz terpljenja in pripeljala pred obličje večnega Boga.

Ljubi stariši! vam je nemila smert ugrabila enega ali še več odrasčenih otrok, ki so bili vaše veselje, in od katerih ste pričakovali, da bodo vaša podpora na starost. Ali Gospod je drugače sklenil, gledati ste morali, kako da so se vlegli v prezgodnji grob. V življenji ste jih ljubili, in tudi zdaj bi jim radi ljubav skazovali. Glejte! najbolj jo pokažete s tim, da goreče za-nje molite!

Predragi! vsak izmed nas obžaluje danes kakega dobrega, zvestega prijatelja. Kolikokrat te je obiskal, ko si bolen ležal, žalostnega te je tolažil, v potrebi ti je pomagal! Koliko veselih ur si preživel v njegovi družbi, bila sta eno serce, ena duša! Zdaj je od tebe ločen, počiva v tistem grobu in oj, duša njegova zdihuje morebiti v vicah! S smertjo pa prava ljubezen ne mine, ti ga ljubiš še unkraj groba. Oh, skaži mu to ljubezen danes in tudi še naprej s priserčno molitvijo!

Sklep.

Danes nam naši ljubi ranjki prav posebno kličejo: „Umilite se me, usmilite se me, saj vi moji prijatelji!“ (Job 19.) O uslišimo ta njih žalostni klic na pomoč z molitvijo in dobrimi deli, da se bodo tudi oni enkrat pred božjim tronom nas spominjali, ko bomo v hladnem naročji zemlje ležali in trohneli, živi pa malo ali celo nič več na nas ne bodo se spominjali!

Spominjajmo se pa zraven tudi na svojo smert, na minljivost vsega posvetnega, zlasti kedar nas svet s svojim veseljem vabi in hoče zapeljati. „Pride noč, ko nihče več ne more delati,“ pravi sv. apostelj Janez. Zdaj je za nas še dan, zdaj moremo še delati za svoje dušno zveličanje, za večnost; pa kmalo pride noč, ko ne bomo več mogli delati, ampak le terpeti. Spravimo že zdaj svoj račun z Gospodom v red, da ga nam ne bo treba tamkaj s terpljenjem popravljati! Tako živimo, da se bomo mirno v grob vlegli in tolažili s pobožnim Jobom: „Vem, da moj Odrešenik živi in poslednji dan bom vstal iz zemlje... in v svojem mesu bom videl svojega Boga.“ (Job. 19, 25—26.) Amen.

Pridige o stvarih božjih.

Za XVI. pobinkošno nedeljo.

(Kako ravnati z živino?)

„Komu zmed vas bo osel ali vol v kapnico padel in ga ne bo izlekel precej sabotni dan?“
Luk. 14, 5.

Vvod. Še pri jedi so farizeji Jezusa pasli in ga zalezovali. Na to so stregli da bi kaj napčenega nad njim zagledali. In res se nekaj zgodi. Jezus odravi vodeničnega, akoravno je bila sabota, judovski praznik. Nad tem so farizeji mermrali; Jezus pa jih prav po domače zaverne s tim, da je človek vendar več vreden kakor osel in vol, ktereга gotovo vsak tudi v saboto iz kapnice potegne. Na vola in osla jih je Jezus zavernil, — od žival hočem tudi jaz danes kaj povedati.

Razlaga. 1. Neizmerno veliko je žival po svetu in vse te živi Oče nebeški. Obrni svoje oči kamorkoli hočeš, povsod najdeš živali: na suhem in v vodi, po gorah in vertih, po zraku, v zemlji in pod zemljo. Kdo bo preštel vse te stvari božje; in kako različnih reči vse potrebujejo. Nje vse pa preživlja in redi Oče nebeški; kako mogočen in bogat mora biti! Zaupaj nanj; tem več bo tebe redil; pa tudi ubogaj ga, kajti strašno je pasti v roke živnega Boga!

2. Vse te stvari je Bog stvaril za človeka, njemu v porabo in korist: „Vse ribe morja so vam v roke dane; in vse, kar se giblje in živi, bodi vam v jed; kakor zelene zelišča vam dam vse.“ Tako te Bog ljubi; vživaj s hvaležnim srcem božje stvari in obračaj tudi živali sebi v veselje in v svoj dobiček!

3. Pa ravnaj z njimi po božjej volji. Božja volja je, da jim preskerbiš zdravo in zdatno kermo; — da jim privoščiš potrebnega počitka; — da jim v nesreči in terpljenji na pomoč prihiš; da jim polajšaš trud in težave; — da jim varuješ mladi zarod, tiče jajca in mladje drugih žival; posebno pa, da jih po nepotrebnem ne terpinčiš, pretepaš, stradati pustiš, preobkladaš, teta nerodno na voz devaš . . . Živali je Bog za nas stvaril, pa naše niso, božje so in pri Bogu bomo odgovor dajali, kako smo z njimi počenjali.

Sklep. Hvalimo Boga, da je stvaril in da ohranja toliko žival za nas; pa ne zabimo, da so živali le božje ne pa naše, da imajo tudi meso in čutijo kakor mi. Tudi živali nas bojo enkrat pred Bogom tožile. Ne zabimo besed sv. pisma: „Pravični se tudi živali usmili.“ Amen.

Za XVII. pobinkoštno nedeljo.

(Človeška roka.)

„Gospod je rekel mojemu Gospodu:
Usedí se na mojo desnico.“ Mat. 22.

Vvod. V apostoljski veri molimo: „Tam ob desnici . . . Tudi današnje sv. evangelije pravi od Jezusa, da je Oče nebeški — njemu rekel: Naj se usede ob njegovi desnici. Ne smete pa misliti, da ima Bog roke . . . to-le pomenja: da ima Jezus ravno tisto čast in oblast s svojim nebeškim Očetom od vekomaj. Bog je zgol duh in nima . . . Človek pa ima truplo in razne ude njegove. Vsak dan jih vidimo in rabimo, naj bi jih vse in vselej rabili po božjej volji! Zatoraj vam hočem danes od roke nekaj povedati; poslušajte!

Razlaga. Majhna je roka; pa veliko dobrega in hudega more storiti.

1. Roka dela. Z roko opravlja človek težke vsakdanje dela, pa nareja tudi prav občudovanja vredne umotvore. Kmet in roko-delec nosita žulje na rokah, pa tudi podobar, malar in strojar mora pridno sukati svojo roko in perste. Roka toraj nas opominja izvirnega greha, po katerem nam je vsako delo težavno postalo in mora vsak v potu svojega obraza kruh si služiti. Otroci! učite se, da bote znali z roko si kruh služiti, — vi pa starši glejte, da otrokom poskerbite potrebni nauk!

2. Roka prosi in deli. Oče, ki otroku košček kruha vreže, vkaže mu lepo prositi; siromak, ki po hišah berači, tudi roke sklene in prosi. Tako je prav! Otrok naj zгодaj zve, da mu Oče nebeški po starših potrebni živež pošilja in naj vadi se hvaležnosti. Ravno tako tudi berač. Ti pa, ki te ubožec za ubogaimne prosi odpri svojo roko in deli, kolikor premoreš. Spominjaj se, da tako marsiktero solzo obrišeš in si zakladov nabiraš za ssv. nebesa.

3. Roka svari. Kedar se kaj prav čudnega prigodi, pravimo: Tu je perst božji. Kedar oče otroke, gospodar posle svari, povzdigne svojo roko in s perstom proti. Ja, starši in predpostavljeni! prav je tako in vaša dolžnost. Ako vidite kaj napčnega in grešnega, ne molčite; povzdignite svoj perst! Vi pa, otroci in posli! radi in zvesto poslušajte in si k sercu jemljite, česar vas predpostavljani svarijo.

4. Roka moli. Pri molitvi nam je navada, da roke skle-pamo in jih proti nebesom povzdigujemo. Tam gorej je Oče, ktemu gre vsa čast in hvala, od kterega dojde vsak dober dar. Le radi toraj roke sklepajmo in molimo Očeta nebeškega! Pa kako ne-

spodobno in gerdo se nekteri pri molitvi obnašajo. Ni čuda, da se taka molitev Bogu ne dopada in ničesar ne opravi.

5. **Roka greši.** Truma grehov se stori z rokami. Ta krađe, uni pretepa, ta krivično prisega, uni ubija, ta nesramnosti uganja, uni svojo roko zoper starše vzdiga... to so mnogi in veliki grehi. Bog nam pred njimi obvaruj!

Sklep. Roka je velika dobrota božja; obračajmo jo tako, da si veliko prislužimo za nebesa! Pri poslednji sodbi bo Bog pravične postavil ob svojo desnico, grešnike ob svojo levico, in pojdejo uni v večno življenje, ti pa v večno pogubljenje. O Bog pomagaj nam, da bomo enkrat stali ob tvojej desnici in da pojdemo v sv. nebesa! Amen.

Za XVIII. pobinkoštno nedeljo.

(Domovina naša.)

„Prišel je v svoje mesto.“ Mat. 9, 1.

Vvod. Tri leta je Jezus hodil, učil in čudeže delal po Palestini, svojej domovini. Najrajši pa je bival v Galileji blizu mesta Kafarnavm, zatoraj pravi sv. Matevž: „Prišel je v svoje mesto.“ Tudi mi vsi imamo deželo, kjer smo rojeni, kraj, kjer živimo, imamo domovino. Naše dni se veliko sliši in bere od domovine in od domoljuba; zatoraj vam hočem tudi jaz kaj od domovine in domoljuba povedati.

Razlaga. Domovina ima tri pomene: kraj, kjer smo rojeni; dežela, kjer Slovenci prebivajo in Avstrija, kamur spada naša slovenska dežela, — vse to je domovina; ljubezen do teh krajev, se pravi domoljubje.

1. **Dolžni smo ljubiti domovino.** Poglejmo rastline, vsaka najlepši raste in cveti v svoji domači zemlji. Poglejmo živali, vsaka ljubi svoje gnjezdo in si ga spet poišče. Poglejmo ajde: denar, kri in življenje so dajali za svojo domovino. Poglejmo Jezusa; judovski deželi je posebno ljubezen skazoval, po njej je hodil in dobrote delil. Nad Jeruzalemom se je razjokal, ker je videl njegov strašen konec in nesrečo. Grof Čihí, ki so ga puntarski Ogri leta 1848 obesili, zaklical je pred smertjo: „Umerjem po nedolžnem! Vselej sem goreče ljubil svojo domovino; naj bo moja kri poslednja, ki se preliva, naj bi domovini rodila pravo srečo!“ Kot kristjanje ljubimo vsacega človeka, naj bo našega rodu ali ne, naj bo naš domačin ali ptujec: pred vsem pa ljubimo svoj narod in svojo domovino.

2. Kako smo dolžni ljubiti domovino? Tako da jej ohranjamo in varujemo njegove svetinje. Te pa so te-le:

a) Sv. vera. Med drugimi narodi se nahaja veliko krivover, mi smo Slovenci, smo edini narod, ki je še ves ostal pri pravi katoliški veri. Dogodivščina pa uči, da je prava vera podlaga prave sreče in omike vsakega naroda. Vsak pravi domoljub mora toraj skrbeti, da se med Slovenci ohranja prava katoliška vera.

b) Jezik. Vsak narod spoštuje svoj jezik, tudi mi Slovenci ga moramo. Kdor narodu jezik jemlje, prereže mu žilo, po kateri mu doteka vsa omika in ves napredek. Znane so besede rajnega škofa Slomškega. (Koledar 1848 st. 54.)

c) Čast. Vsak domoljub mora skrbeti, da narod njegov in dežela njegova lepo slovi. Zatoraj podpira šole, iznajdbe, napredek varuje stare lepe lastnosti! odstranja vse razvade, ki so se vrinile med narod.

d) Blagostan. Od postav je večidel odvisen blagostan naše domovine; slabe postave delajo deželo nesrečno, dobre postave jej pomagajo k sreči in blagostanju. Zatoraj si domoljub prizadeva, da se v občini odbor, v dež. in državni zbor volijo poštene, previdni in serčni možje, da napravijo dobre postave.

Sklep. Tako delajmo za svojo domovino, da bode slavna in srečna; zraven pa ne zabimo une domovine, ki nas čaka unod groba. Skerbimo tudi, da si pridobimo sveta nebesa! Amen.

Za XIX. pobinkošno nedeljo.

(Obleka.)

„Priatelj! kako si le sem prišel, ker nimaš svatovskega oblačila?“

Mat. 22, 13.

Vvod. Ženitnina, od ktere današnje sv. evangelije govori, pomenja sv. cerkev na zemlji in večno veselje v nebesih. Vsi svatje so bili poklicani, prišlo jih je bilo veliko, pa eden je bil med njimi, ki gospodu ni dopadel. Zvežite mu roke . . . je rekel. Čemu je gospod tako storil in terdo ravnal? Gost ni imel svatovskega oblačila; zavoljo svoje obleke torej gost ni dopadel. Tudi zdaj je še jih dosti, ki z obleko tako ravnajo, da se Bogu ne dopade. To mi daje priložnost, da vam danes nekaj od obleke govorim. Poslušajte!

Razlaga. Vsak dan se oblačimo in slačimo in vidimo obleko, ali pri tem tudi kaj kerščanskih pobožnih misel obujamo v sercu? Ali tudi premišljujemo, česa nas obleka opominja? Obleka nas opominja:

1. Pervega greha v paradižu. Pred grehom Adam in Eva nobene obleke nista potrebovala; še le po grehu jima jo je sam Bog dal. Grešniki smo, bodimo toraj ponižni, delajmo toraj pokoro in ne omisljajmo si prelepe in prebogate obleke. Kako pa je naše dni?

2. Kerstnega belega oblačila. Ob koncu sv. kersta dene mašnik na kerščenca belo oblačilice nedolžnosti opominovaje ga, naj sv. nedolžnost varuje in ohrani. Koliko jih je, katerim je to sv. oblačilo na prodaj za kako rudečo ruto . . . koliko jih ravno z obleko mrežo nastavljajo nedolžnosti!

3. Mertvaškega oblačila na parah. Navada je, merliče preobleči. In kaj jim dajo seboj? Gotovo le kaj bornega in naj mu dajo še tako drago, v zemlji vse strohni in pred božjim sodnikom nima veljave. Zatoraj ne lišpaj svojega mesa, ki bo gnjilo, ne skerbi za posvetno, ki vse tukaj ostane, temveč skerbi za večnost!

4. Svatovskega oblačila za neb. ženitnino. Da se nam ne godi kot gostu v današnjem sv. evangeliju, moramo priti pred božjega sodnika ali v belem oblačilu nedolžnosti ali pa v modrem oblačilu resnične pokore. Nedolžne duše hranite in varujte svojo belo kerstno obleko! Vi kerščanski stariši glejte na svoje nedolžne otročiče. Vsi pa, ki smo grešili, oskerbimo spokorno oblačilo. Pomislimo, kako je sv. Janez Kerst. in Jezus pokoro ozna-
noval, kako so kristjani prvih časov oestro pokoro delali. Storimo tudi mi tako!

Sklep. „Obleka stori človeka“ pravimo. Naj nas obleka stori ponižne, ker smo grešniki; naj nas stori previdne, da obleke nedolžnosti ne stergamo; naj nas stori spokorne, da se v svet ne zaljubimo; naj nas stori ali oblačilo nedolžnosti ali pokore vredne in srečne svate neb. ženitnine! Amen.

Za XX. pobinkoštno nedeljo.

(Bolezni.)

„Bil je nek kraljič, ktereга sin je bo-
len ležal.“ Jan. 4, 46.

Vvod. Res je naša zemlja solzna dolina; veliko je težav po
nji. So težave, ki jih posebno ubogi občutijo; so pa tudi take, ki
tudi kralje in bogatine obiskujejo. Med te spadajo bolezni. Daneš-
nje sv. evangelje nam to spričuje: Sin imenitnega kraljiča je bolen
ležal. Bolezni toraj je dosti po svetu, toraj vam danes nekaj od
bolezni povem in vam pokažem: Kaj je človeku bolna po-
stelj? Pripravite se!

Razlaga. Bog je pač vendar neskončno moder in dober; tudi hudo in težavno ve in zna na dobro obračati. Tudi terda bolna postelj je človeku dobrota. Ona je človeku:

1. **Luč**, **k**tera mu **p**osveti. Marsikteri v svojih dneh pozabi, da je ubog grešen Adamov sin; da je zdravje rahlo pa drago blago, — da je na svetu vse ničemurno, — da je Bog v nebesih, — da ga čaka smert, sodba in večnost; pride pa bolezen, človek se vleže na bolno postelj in glej! luč mu posveti in vse to se mu kaže v pravej podobi. Kraljič bi morebiti nikoli ne bil Jezusa spoznal, ako bi sin ne bil . . . Hudobni kralj Antijoh . . .

2. **Njiva**, **n**a **k**ter~~i~~ se je. Bolnik nima toliko priložnost grešiti; hudo poželenje bolj miruje; nečimurnost sveta, smert in sodba mu bolj pogostoma in živo na misel hodi: vse to ga priganja, greha se varovati in mnogotere čednosti doprinašati: Živo vero, upanje, ljubezen, ponižnost, poterpežljivost in vdanost v voljo božjo. Tako pa človek seje za sv. nebesa.

3. **Oltar**, **n**a **k**terem **z**adostuje. Jezus se je na sv. križu daroval za nas, sv. križ je bil oltar, na katerem je zadostoval za naše grehe. Bolna postelj je pa oltar, na katerem moremo mi za svoje grehe darovati. Kako gerdo in velikrat človek greši, kazni si zasluži ali v vicah ali še celo v peklu. Bolezen nažene človeka, da sprejme ssv. zakramente in si zadobi odpusčanje večnih kaznen. Bolezen je tudi tista kazen, ktero mu Bog naloži namesto kazni v vicah. In kaj je še tako huda in grenka bolezen v primeri s temi kaznimi? Na bolni postelji zadostujemo za storjene grehe in si odslužimo kazni tam v večnosti.

Sklep. Poterpežljivi Job, Tobija, sv. Lidvina, sv. Terezija in drugi svetniki in svetnice so boleznimi imeli za dobrotljivo obiskovanje božje. In res je tako: bolna postelj je . . . (ponavljaj!). Recimo s sv. Terezijo: „Gospod, daj mi ali umreti ali pa terpeti; ali terpeti ali pa umreti! Amen.“

Za zahvalno nedeljo.

(Žetev.)

„Danes je tej hiši zveličanje došlo.
Luk. 19, 9.“

Vvod. Danešnjo nedeljo imenujejo po nekterih krajih „cesarsko nedeljo“, ker je cesar Jožef zaukazal, naj se ravno to nedeljo po vsem cesarstvu obhaja obletnica cerkvenega posvečevanja. — Imenujejo jo tudi „Cahevzovo nedeljo“, ker nam sv. evangelije pripoveduje od colnarja Cahevza, v ktere ga hišo je Jezus prišel. —

V Kerškej škofiji pa se imenuje ta nedelja tudi „zahvalna nedelja“, ker se danes po vseh farnih cerkvah slovesno zahvala opravlja za prejeto žetev. Žetve se toraj danes spominjajmo in od žetve tudi jaz danes govorim. Rečem toraj: Mislé na žetev se človek 1. veseli; 2. zahvaljuje; in 3. uči.

Razlaga. Mislé na žetev se človek: 1. veseli. Trudil in potil se je kmet pri oranji, setvi, žetvi; zdaj je za to leto že minulo delo. Božje darove imate že pod streho; ni se bati, kaj bomo jedli, s čem se oblačili, Oče nebeški je dal, in imamo vsaj vsakdanji kruh. Ni vse tako bogato, kakor smo želeli, pa vendar vse je gnada božja in za potrebo bomo že shajali: Zatorej smo veseli!

2. Mislé na žetev se človek zahvaljuje. Kmet se je res trudil in potil, pa kdo je ohranil zerno v zemlji, mu dal moč kaliti; kdo je dal solnce in dež ob pravem času; kdo odganjal hudo vreme, ki je po drugih krajih vse potolklo, požgalo in še ljudi pobilo. Ni storila tvoja roka ali glava, — to je storil predobri in premodri Oče nebeški. Zatoraj bodimo veseli in hvaležni zapojmo: „O Bog, tebe hvalimo!“

3. Mislé na žetev se človek uči. Žetev človeka uči: a) pridno delati. Žetev ni po vseh njivah enaka; kdor je polje bolj obdeloval, boljše seme sijal, več prižanje. Kmet! bodi toraj priden in skerbni. — b) Ponižnega serca biti. Noben kralj in nobeden modrijan ne more pricopirati obilne žetve; smo pač prave reve; bodimo ponižni; „Ne nam, le tebi o Gospod!“ — c) Božje dari po božjej volji uživati in obračati. Ne obračaj toraj tega, kar si žel, na grešne reči in potrebe, da svojega dobrotnika ne žališ; obračaj božje darove k božji časti, daruj kaj za cerkvene potrebe, za uboge in sirote. — Slednjič d) misli na žetev tam v večnosti. Naše življenje je čas setve za večnost: kar človek seje, — žel bo. In to bode čudna žetev: neizrečeno veselje ali neizrečeno terpljenje na večne čase. In kako dolgo bomo sijali in kdaj nastopi čas večne žetve, ne ve nihče. Zatorej bdimo, da nas Gospod pripravljene najde!

Sklep. Zahvalna nedelja je vesel god. Veselimo se božjih darov, pa tudi zahvalimo Boga za prejete dobrate. Najbolj se pa bode naša zahvala Bogu dopadla, ako se od žetve kaj učimo. Bodimo pridni in delavni, ponižni, obračajmo božje dari Bogu v čast in bližnjemu k sreči in ne zabimo sijati za neskončno večnost. Tudi tam pride žetev; oh da bi vsi enkrat želi večno veselje v nebesih! Amen.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Fare so dobili čč. gg.: Jož. Martinis Požarnico in Mat. Polak Šmarjeto; Pavl Rainer Blatnigrad; Andrej Kernjak Vrate. — Č. g. Janez Stiberc gre za provizorja v Št.

Ožbalt in č. g. Simon Cojer v Blače. Č. g. Franc Jančar prestopi v nemški. Za kaplane so postavljeni: Val. Kraut na Rudo; Jakob Papler v Kotmaroves in Peter Šventer v Šmohor. Umerla sta: č. gg. Bartl. Lasnik, duhoven v pokoji in č. g. Andrej Koler, župnik pri Št. Ožbaltu. R. I. P.

Goriška nadškofija. Č. g. Velišček Ant. je postal fajmošter v Ogleju. Č. g. profesor bogoslovja Zaengerle Al. gre v pokoj.

Lavantinska škofija. Č. g. Lenart Jan. gre za namestnika v Kapele. Prestavljeni so č. gg. kaplani: Janzekovič Lor. I. v Reichenburg, Tamše Val. v Loko, Kunce Janez za III. v Celje, Košar Matija k Vsem Svetim, Fraz Jožef star. k sv. Benediktu, Šket Mart. k Novi štifti pri Ptuji; Propst Jož. v Šmarje L., Galun Juri k sv. Kungerti na Pohorji, Polak Fr. v zgor. Poljskavo, Gostenčnik Pet. v Šmarjeto pri Ptuji, Strašek Mih. v Črešnice, Sorglehner Jož. v Šmartin pri slov. Gradu L., Canjker Jak. v Št. Janž na dr. polji, Kelemina Matija k Veliki nedelji, Cilensek Blaž na Vransko II., Hernah Jož. v Dramlje. — Na novo so vmešteni g. Fischer Anton v Sulcbah, Frece Matija v Ulimje, Jurkovič Mart. v Marenberg, Satler Jož. v Vitanje II., Smole Jak. v Št. Rupert pri Laškem, Verk Henrik k sv. Francišku, Vtičar Juri v Kalobje. — Umerla sta č. gg.: Vebler Martin, župnik; Rop Mat., bogoslovec. R. I. P.!

Ljubljanska škofija. Č. g. Petrič Bl. dobil je faro Blagoviško. Umerla sta č. gg.: Léšar Ant., c. kr. profesor in Kraškovič Ant., župnik v Mirni. R. I. P.!

V Terzaški škofiji. Prestavljeni in postavljeni so č. gg.: Grossman Edvard iz Izole v Buzet (Pinguente); Mujesan Fr., novoposv., v Izolo; Jelušić Robert, novoposvečenec, v Kastav; Puž Ant., novoposvečenec, v Mosćenice; Brozović Al. iz Mosćenic v Pazin; Jakomin Ant. iz Pazina v Operto (Portole); Gabrielič Jan., novoposv., v Gračišće (Gallignana); Mavrič Jan. iz Gračišća v Lavran; Apollonio Jak. iz Zaveršja (Piemonte) v Buje; Kociančič Karol (Cociančich) iz Kerkovec v Zaveršje; Favento Anton, novoposv., v Buje.

Prošnja. „Predplača ali naročnina“ se povsod popred plačuje. Že pa teče deveti mesec leta 1873 in več kot tretjina č. gg. naročnikov še zdaj ni odrajtala svoje naročnine. Zatoraj vse tiste č. gg. naročnike, ki mi za letos niso še naročnine poslali, ali so še od poprejšnjih let kaj na dolgu, prav uljudno prosim, naj svojo dolžnost poravnajo, prej ko mogoče, da nisem primoran, ali jih po „listnici“ opomniti ali pa jim časnik ustaviti. — Meseca oktobra začnem „listnice“ razpošiljati in opominjati.

Andr. Einspieler.

Vabilo v družbo sv. Mohora za leto 1874.

Družba sv. Mohora nastopi prihodnje leto svoj štirinajsti tečaj. Zares s ponosom sme ozreti se nazaj na svoje delovanje v minulih trinajstih letih. Leto za letom je naraščalo število udov, in vsako leto je zaznamovano z blagonosnimi deli. Odkar se je leta 1860 prestavila na cerkvena tla: skazovala se je prava krušna mati Slovencev; leto za letom je imela polno krilo tečne hrane, katero je z radodarnimi rokami delila svojim otrokom tako obilno, da se je le kar vsakdo čudil nad Božjim blagoslovom. V teku trinajstih let je samo družba Slovincem podala **808.775** knjig; tedaj blizu **miljona** podučnih bukev je ona sama v tem primerno kratkem času spravila med ljudi. Nas Slovencev še ni dva milijona in letos je bilo vpisanih **21.894** družbenikov in družbine knjige so se tiskale v **22.000** iztisih. To je ogromno veliko, tako veliko, da se ptujci zavzemajo in zadosti začuditi ne morejo. So v Avstriji in zunaj Avstrije veliko, veliko veči narodi memo slovenskega, ali mi ne najdemo pri nijednem družbe, katera bi se v primeri z našim malim narodom le od daleč meriti zamogla z družbo sv. Mohora. Ta prikazen pač tolaži, pač navdušuje vsakega rodoljuba in mu zbuja upanje, da vendar boljša prihodnost čaka ljubljeni narod slovenski. Veličastno število udov, ki vsako leto narašča, priča vsemu svetu, da se narod zbuja, da hrepeni po zdravi omiki in da nad vse ceni najzlahtnejši svetinji: vero in narodnost.

Ravno te dve svetinji slov. narodu ohranjovati: uterjevati katoliško vero, buditi ljubezen do domovine, po dobrih knjigah širiti poduk in po kerščanski omiki peljati Slovence do više stopinje časnega blagostanja, to je in ostane družbi namen tudi v prihodnje. Kar je v dosego tega namena na družbinem odboru ležeče: ne bode se branil nobenega truda, ne strašil nobenega dela, da družba blago svojo nalogo vsestransko zveršuje. K temu mu je neobhodno treba Vaše podpore mili rojaki in rodoljubi! Vas vse, ki Vam je mar za duševno in materijalno blagostanje Slovencev, družbin odbor zopet uljudno vabi na delo in prosi, da mu tudi prihodnje leto pomagate, družbo sv. Mohora med narodom razširjevati. Zlasti do Vas, prečastiti poverjeniki, dekanijski in farni predstojniki! ponavlja nadležno prošnjo: podučujte naše ljudstvo o bratovščini sv. Mohora, razlagajte mu njeni namen, njene koristi in prigovarjajte k njenemu pristopu, kjerkoli lepo priložnost imate. Po Vašem neutrujenem prizadetju je družba letos zopet velikansko napredovala; vendar število udov ni doraslo še tako, da bi pomnožiti se ne dalo. Lehko dobimo še na tisoče novih družbenikov, ako rok križem ne deržimo. To nam sijajno priča letošnja nabira. Po vsaki škofiji, po vsaki dekaniji je lotos poskočilo število družbinih udov; **2953** udov je letos pristopilo na novo. Naj se zgodi tudi prihodnje

leto! in zgodilo se bode, samo da vsi skupaj od prvega do zadnjega složno, pogumno in neutrujeno delamo v zaupanju na Božjo pomoč in Bog bode blagoslovil naše delo in našo družbo! Vedno silnejše nevarnosti obdajajo dandanes naš narod od vseh strani; v domači družini, v šoli, v srenji, v javnem življenju žugajo mu spodkopavati edino in najzanesljivejšo podslombo vse sreče: vero in ž njo vred narodnost.

Dovelj glasno kličejo tedaj vse rodoljube na krepko delo in uzajemno brambo najsvetejših pravic. Složimo se tedaj v družbi sv. Mohora, da v kerščanski slogi branimo in varujemo vsi, kar je narodu najbolj drago in sveto; združimo moči, da zjedinjeni preženemo nevednost, surovost, slabost in ubožstvo in širimo poduk, omiko, krepost, čast in blagostanje v premili domovini!

Vsak ud bode prejel 6 knjig; namenjene so sledeče:

1. *Življenje svetnikov in svetnic Božjih*. IX. in slednji snopič, kateremu bode dodan popolni imenik svetnikov in vseh razloženih nauk po alfabetičnem redu.
2. *Življenje Kristusovo*. Družega dela II. snopič.
3. *Občna zgodovina* za slovensko ljudstvo spisuje g. Jožef Staré, profesor više gimnazije v Varaždinu. Prvi zvezek obsega I. Vvod. II. Zemljepisni pregled starega sveta: Azije, Afrike in Evrope. III. Zgodovino starega veka od najstarodavniših časov do Rimljanov.
4. *Knjiga človeških iznajdb*, Slovencem v poduk in zabavo spisuje g. Ivan Tušek, profesor više gimnazije v Ljubljani. Knjiga bode čisto lehkoumljivo in po domače razložila kako je človeštvo od starih časov do sedanjih napredovalo v vseh razno-verstnih iznajdbah. Poveršni zapopadek prvega zvezka je ta-le: A. Potreba, prva učiteljica ljudi. Živež. Poraba ognja. Obeka. Kinč. Orodja in kako jih narejajo razni narodi. Različno orodje. Posode. Vozila. Velikanske zemljepisne iznajdbe. Vednosti in njih napredek. B. Stanovanja: Stavbe raznih narodov od davnih do sedanjih časov — razjasnjene po lepih podobah. Hiša pri raznih narodih. Čist zrak v hiši. Kurjava. — Ceste. Vodovodi. Železnice. Tuneli. Mostovi.
5. *Živali v podobah*. VI. zvezek bode opisal naše najzanimiviše ribe in nekatere morske. Opisu bode dodan domači poduk, kako bi se dale po naših bistrih, gorkih potocih žlahtne ribe (postervi) umetno ploditi in gorjancem lepe dohodke nakloniti.
6. *Koledar za leto 1875* s popolnim imenikom vseh družbenikov in raznim kratkočasnim in podučnim berilom.

Pri oglaševanju naj se blagovoljno pazi na to-le:

1. Nabira družnikov se sklene z **zadnjim dnevom meseca februarja 1874.**

Družbinemu odboru je namreč vse ležeče na tem, da ob pravem času in vsaj primerno zve in določi v koliko iztisih se ima tiskati vsaka družbena knjiga. Pripetilo se je večkrat in letos zopet, da primanjkuje ena ali druga knjiga, ako se nenavadno in nepričakovano več novih udov oglasi. In narobe zopet družba škodo terpi, ako se od kake knjige preveč iztisov tiska, katere kot mrtve kapital v družbini zalogi ležé. Da se tej napaki v okom pride, sklenil je odbor, da se od leta 1874 naprej nabira družbinih udov konča z zadnjim dnevom meseca februarja in vpisovalne pole z denarjem naj se pošljejo vsaj do 1. marca.

Kdor se pozneje oglasi, ta se ne more šteti za uda in dobi za poslani denar samo toliko bukev, kakor po bukvarnicah. *Prosimo tedaj čč. gg. poverjenike, da prično družbenike nabirati takoj po prejetih letošnjih bukvah.* Da se trudapolno vpisovanje nekoliko polajša, priložili smo letošnjim knjigam več vpisovanjskih pol; čč. gg. dekanjski predstojniki naj jih blagovoljno razdelé med tiste farne predstojnike, za katere so letos bukke dobili.

2. Letnina za vsako posamezno osebo ali ustanovo iznaša 1 gld., dosmrtlnina za posamezne osebe, za farne in šolske bukvarnice in društva (hiše ali cele družine se ne sprejemajo več za dosmrtne ude) 15 gld. na enkrat ali 8 gld. dvakrat v teku enega leta. Na oglasila brez denarja se ne bode ozir jemal.

3. Kdor pervikrat v družbo stopi, naj pové, da je nov ud; imena naj se zapišejo razločno in sicer iz vsake fare zapored.

Tudi dosmrtni udje naj se vsako leto vpišejo, da se njih ime ne spre-gleda. Povdarjati imamo, da se dosmrtni ud premeniti ne more in ne sme; naj se vsako leto zapiše tisto ime, katero je bilo vpisano iz začetka. Lepo prosimo število udov, dekanijo in zadnjo pošto na čelu vpisovanjskih pol zaznamovati, ob koncu pa dostaviti, koliko je starih, koliko novih udov in po kateri poti naj se knjige ob svojem času odposljejo.

Imena družnikov naj se pošiljajo z denarjem vred pod naslovom: „Družba sv. Mohora“ franko v Celovec do 1. marca 1874.

4. Bukve se bodo razpošiljale v prvi polovici meseca novembra (po vseh Svetih) in razpošiljatev bode zanaprej uravnana tako, da vsak družbenik svoje knjige pred Božičem prejme.

Bukve naj se sprejemajo, kolikor mogoče, po čast. dekanjskih in farnih predstojnikih. Voznino za bukke mora pa vsaki ud sam plačati čast. gosp. dekanjskemu ali farnemu predstojniku.

Bukve naravnost po pošti naj prejemajo samo tisti družniki, ki jih po gori omenjeni poti prejeti ne morejo; priplačajo naj ti pa letnini še 20 kr. za kolek in razne stroške, ki je taka pošiljatev družbi prizadene.

5. Kdor izmed novih udov želi s knjigami vred prejeti tudi kak snopič dosedaj izdanega „Življenja svetnikov“ ali „Kristusovega življenja“ ali „Živali v podobah“, ta naj z letnino vred za 1—7 snopič „Življenja svetnikov“ po 50 kr., za 8 zvezek po 40 kr., za vsak (1—5) „Kristusovega življenja“ po 40 kr. in ravno toliko za vsak snopič „Živali v podobah.“

V Celovcu na god sv. Mohora dne 12. julija 1873.

Dr. Valentin Müller,

vodja.

Lambert Einspieler,

tajnik.